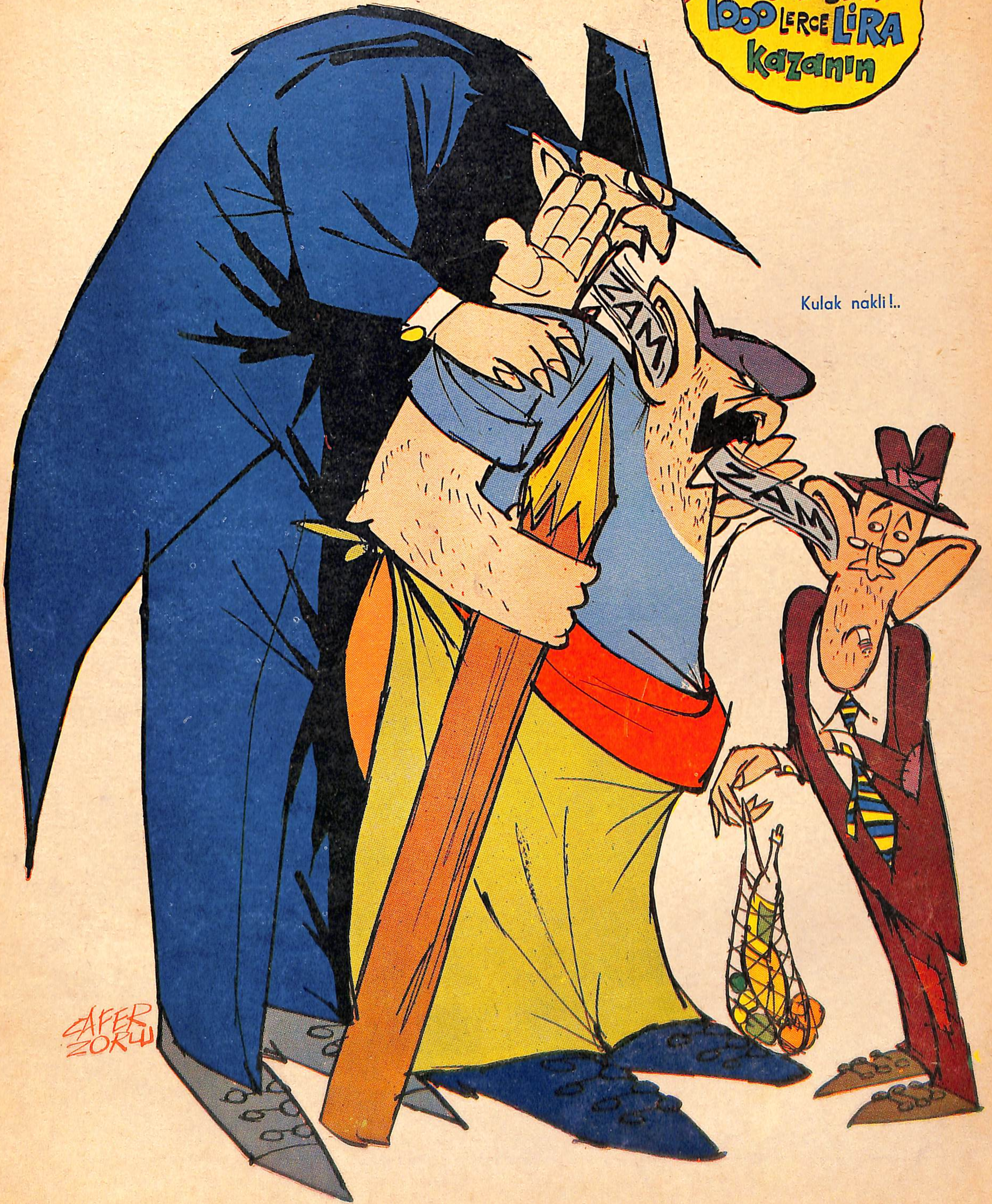
Akbaba

Akbaba-Loto oynayın 1000 lerce LİRA kazanın

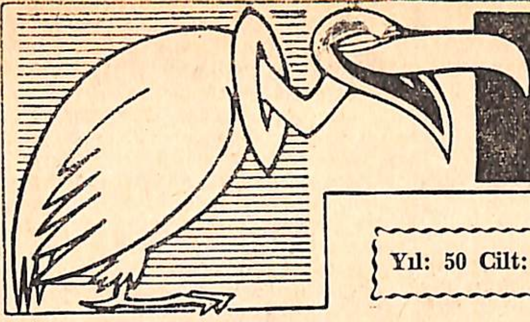

Kulak nákli!..

Hansaplast®
plastik strip

Kullanılmaya
hazır en pratik kesik
ve yara pansumanı

Yıl: 50 Cilt: 22 Sayı: 8 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 9 Şubat 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

HAP DUASI!

BİR kaç yıl önce ünlü Yale Üniversitesinin uzmanlarından Profesör Jose Delgado bilim dünyasında büyük ilgi uyandıran bir deneme gösterisi yaptı.

Elinde küçücük bir telsiz verici. siyle gösteri alanının ortasında duran Prof. Delgado'nun karşısına azgın bir boğa çıkarıldı. Boğa, adamı görür görmez saldırdı. Profesör elindeki cihazın düğmesine bastı. Boğa o anda kuzu gibi olup otlamaya başladı. Telsiz sinyalleri kesildikçe saldırıya geçiyor, düğmeye basılır basılmaz tekrar uysallaşıyordu.

Basın ve bilim adamları tarafından şaşkınlıkla izlenen bu durumun sırrı basitti:

Boğanın beynindeki «saldırıyı önleme» merkezine incecik bir tel sokulmuş, ucu hayvanın boynuzuna takılı bir âlete bağlanmıştı. Bu âlet telsiz sinyali aldıkça beynin içine elektrik akımı gönderiyor, saldırıyı durduruyordu.

Aynı teknik daha sonra insan beynine de başarıyla uygulandı. Zaman zaman dayanılmaz öfke nöbetlerine tutularak çevresindekilere saldıran bir sinir hastasının beynine de öyle bir tel takıldı. Adam krizin yaklaşmakta olduğunu sezer sezmez cebindeki pilli bir âletin düğmesine basıp uysallığını koruyor.

Psikoteknoloji denilen bu yeni «beyin kontrolü» alanının uzmanları, ameliyat gerektirdiği için telle elektrik verme metodunu pratik bulmadılar; aynı işi kimyasal araçlarla yapmanın yollarını araştırmaya koyuldular.

Son haberler onların bu çalışmalarda başarı kazanmaya başladıklarını gösteriyor. Amerika Psikoloji Derneğinin kongresinde konuşan Başkan Prof. Kenneth Clark, beynin belirli merkezlerinin belirli kimya maddeleriyle etki altına alınabildiğini, «saldırıyı önleme» merkezini harekete geçirecek bir hapın denenmekte olduğunu açıkladı.

Profesör daha ileri giderek tam bir ciddiyetle şu teklifi de yaptı:

— Adına barış hapı diyebileceğimiz bu tabletler geliştirilince devlet ve hükûmet başkanlarını her gün bunlardan bir tane yutmaya zorlayacak kanunlar çıkarılmalı.

Haberi veren New York Times gazetesi de teklifi destekleyerek Amerika Cumhurbaşkanı Nixon'un barış hapını ilk alacak kişiler arasında olması gerektiğini ileri sürüyor.

Hapla beyin etkilemek yeni bir şey değil tabiî. Yatıştıran, uyuşturan, uyutan tabletleri hepimiz biliriz. Barış hapının özelliği şu:

Bunu yutan insan uyuşmuyor, gevşemiyor. Gerektiğinde kızma ve savunma gücünden de bir şey kaybetmiyor; evine bir zorba girerse herife saldırabiliyor yâni. Ancak çevresindeki insanlara daha çok değer vermeye başlıyor, onları kolayca harcayamaz oluyor.

Size bu hap haberini bu kadar ayrıntısıyla niçin duyurmak istedik?

Kendi siyasi parti liderlerimizin bugünkü davranışlarına baktıkça şöyle dememek elde değil de ondan:

— Şu hap bir an önce piyasaya çıkarılsa da bir kaç çuval dolusu getirtiversek hemen!

Politika cambazlarımız kendi küçük hesaplarını her şeyin üstünde tuttuklarını çeşitli yollardan eskiden beri belli ederler. Ama hemcinslerinin oylarından başka hiçbir şeyine değer vermeme, insan hayatını bile hiçe sayma eğilimlerinin gerçekten ürkütücü bir belirtisini açığa vurmaktalar şu sıra.

Önlerine gelmiş bulunan idam cezası konusunu ele alışlarından söz ediyoruz.

Aslında bu cezanın hiçbir şeyi çözümlemediği, suç tekrarını önleyeceğine arttırdığı, konuların soğukkanlılıkla düşünülmesini engellediği, uygulayıcısını gitgide güç duruma düşürüp suçluyu halk hayâlinde yücelttiği; gerek bizdeki, gerek dünyadaki denemeler sonunda o kadar kesinlikle ispatlanmış bulunuyor ki, biz bugün o konu üstünde ayrıca durmayı gerekli görmüyoruz.

Diyeceğimiz sırf politikacılarımızın tutumu üstüne.

İnsan idam cezasının iyi olduğuna, yararlı olduğuna, bulunmaz bir nimet olduğuna içtenlikle inanabilir. O zaman bu inancın dayanaklarını açıklar.

Uygulamaların olumlu sonuçlarından örnekler verir, istatistikler sıralar, tezini bilim ve mantık açısından savunur.

Dinleyenler de bu dayanakları inceledikten sonra görüşe ya katılır, yahut niçin katılmadıklarını belirtirler.

— Demirel, «Eylem suç değildir» dedi. —

Söz konusu kişilerimizin ise tutumları bambaşka. Öyle yollardan ulaşılmış bir tezleri yok ki o türlü savunsunlar.

Önce bakıyorlar, hasımları ne söylüyor?

— Tamam, diyorlar, biz elbette bunun tersini söylemeliyiz!

Sonra yaranmak istedikleri çıkar çevrelerinin eğilimini kolluyor, bir de meselenin oy toplayacak biçimde nasıl işlenebileceğini araştırıyorlar.

Ondan sonra gelsin şuna buna göz kırpmalar, göstermelik çıkışlar, kulis pazarlıkları, yatırım nutukları, panayır nâraları!

Konu, insan canı olsa bile...

Bu efendilere cambaz demekle galiba cambazlara haksızlık ettik.

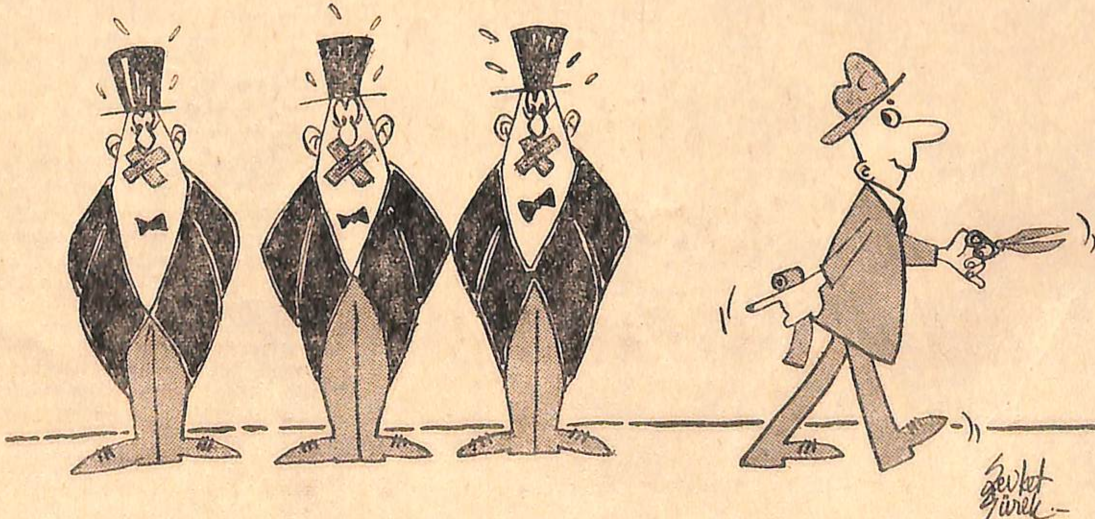
İp cambazları marifet gösterirken kendi canlarını tehlikeye atarlar. Bunların marifet araçları ise başkalarının canı üstünde sallanan darağacı ipleri.

Söyleyecek fazla bir şey yok. Midemizin bulandığını itiraf edelim sadece.

Bir de kendilerine Tanrıdan utanç duygusu ve denizaşırı ülkelerden bolca hap dileyelim.

Yoksa böylelerinin elinde bir kere daha Türk toplumu yutacak hapı.

AKBABA

— Ankara'nın havasını temizleme konusunda halktan yardım istendi. —

Gelecek Sayımızda:

İNÖNÜ - ECEVİT MAÇI

Mukadder ÖZAKMAN'ın mizah şaheseri

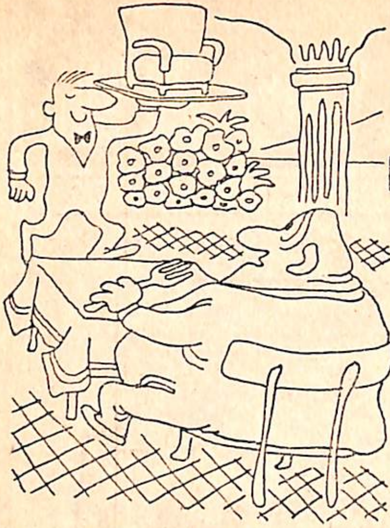
★

Yeni resimli hikâyemiz:

SEN DE ERKEK MİSİN ?

Üç - dört sayı sürecek bu resimli hikâye sizleri gerçekten meraklandıracak, güldürecek, sürükleyecektir.

Gelecek hafta Akbaba'da

Sana Göre Bir İş

VEDAT SAYGEL

BELLİ bir iş yeriniz var da, umduğunuz kazancı rakip çokluğundan mı elde edemiyorsunuz?

O halde ne rakiplerinizin mesleği bırakmalarını bekleyin, ne gece gündüz secde edip kısmetinizin açılmasını Tanrıdan dileyin.

Sonuç almanız uzun sürer. Aceleniz varsa eğer, düşman bellediğiniz müessesede karın tokluğuna bana bir iş bulun, yeter!

Bendeki bu yeteneği ilk keşfeden oto tamircisi Garabet usta oldu. Hem de uzun boylu sınava çekmenin gereğini duymadan...

— Çıraklığın bile bir alışma devri vardır, diyerek tam üç gün hiçbir işe elimi sürdürmedi:

— Bol bol bak önce, dedi. Çırakların ne yaptıklarına bak, kalfaların çalışmalarına bak, bir ustanın, çırağından neler beklediğine bak.

Üç gün hep baktım. Öğrenilemiyecek, yapılamıyacak bir şey yok ki... Usta kime bir görev yüklese, emri alan çekice yapıştığı gibi başlıyor gösterilen yere vurmaya...

Kalfalardan birine:

— Sen sağ çamurluğa geç, dese, demesiyle sağ çamurluktan tangırtının kopması bir oluyor!

— Sen makaslara geç!

Pat küt, tak tuk, on dakika içinde makaslar yerde!

Üçüncü günün aksamına doğru tamire bırakılan taksinin şoförüyle kahveye giderken:

— Arabayı bağla, dedi bana. Neşet kalfaya da gelince söyle, ön takımı indirsin.

Ohoo, bu kadarcık şeyi ben bile yapardım artık. Dükkânda kimsecikler yok. Halattı, zincirdi, ne bulduysam yığdım ortaya. Sağ arka tekerinden, dükkânın girişteki kepenk demirine; sol arka tekerinden, mengene tezgâhına; ön tekerlerinden, demirci ocağına bir güzel bağladım ki arabayı, yerinden oynatabilene aşkolsun!

Baktım, hâlâ gelen giden yok. Açtım kaputu, aldım elime ağır çekiçlerden birini, ver ettim ön takıma! Ah, kimse gelmeden indirmeyi bir başarsam...

Vur babam vur, vur ha vur... Usta geldiğinde ön takımı henüz indirememiştim ama motor kapağıyla karbüratörünü dümdüz etmiştim! Etraftan yetişenler çekici elimden almasalardı sıra bujilere gelmişti ya, bırakmadılar. Hakettiğim aferini almak için patrona baktım:

— Daha üç günlük çırak bunu yapsın! diye söylenerek saçını başını yoluyor!

Adama bakın yahu, sevineceğine dövünüyor! Kıskandı garanti! Öğrenmenin günü, saati olur mu? Kimi üç günde öğrenir, kimi üç yılda... Gene tevazu gösterecek:

— Sayenizde ustam, diye öpmek için elini aradım, aaa, usta boylu boyunca yerde!

Patron değil mi? En iyisi bile böyledir işte. Çıraklıktan kalfalığa yükseleceğimi gördü ya, bizim gündeliği arttırmamak için durup durup kriz geçiriyor!

Neyse akşam üstü kendine geldi de hesaba oturduk. Rakamlar çarptı topladı, çıkardı böldü:

— Fazlası var ama neyse, o benden gitsin artık, dedi. Zararın ikibini senin, kalanı benim.

Kâr umarken zararlı çıkmanın şaşkınlığı geçmeden:

— Bunun için de seni sıkboğaz edecek değilim, dedi. Sana yanında bir iş vermesi için bu gece Niyazi beyle konuşurum. Kırmaz sanırım. Orada çalışır çalışır, bana olan borcunu ödersin.

— İşten de mi çıkarılıyoruz yâni?

Çıkarmıyormuş da, üstün zekâma uygun daha çok kazanabileceğim başka bir iş arıyormuş.

Niyazi beyin kim olduğunu, ne iş yaptığını sordum, bizim Garabet ustanın sık sık konakladığı motelin sahibiymiş.

— Tam sana uygun bir iş, dedi. Sabah kalkıp da motel müşterilerinin siparişlerini getirdin mi, öğleye kadar ooh, gel keyfim gel! Öğle servisini atlattın mı, akşama kadar vur kafayı yat! Üç öğün yemek ordan. Yatak ordan. Maaş yüksek, bahşiş gani... Biraz da seninle uğraşsın o enayi! Uğraşsın da, kaldırım yosmalarıyla ortaklık kurup zavallı Garabet ustanın paracıklarını yemek nasıl oluyormuş görsün!

Gittik. Garabet usta hakkımda neler anlattıysa, Niyazi bey benim gibi bir elemana kavuşmaktan son derece memnun, o yapacağım işleri anlatıyor, ben yemeği kaçta yiyeceğimi düşünüyorum. O, mesleğin püf noktaları hakkında bilgi veriyor, ben verilecek yatağı merak ediyorum.

— İşte böyle, dedi sonunda. Bir patron işçi gibi değil, bir baba evlât gibi elele çalışacağız. Başarırsan, buranın idaresini tamamen sana bırakır, gazinoya geçerim ben.

— Peki, yapacağım iş?

— Az önce söyledim ama gene söyleyeyim.

Pek müşterisi yokmuş motelin. Fakat ilerisini umutlu gördüğünden kapatmak da istemiyormuş. Sadece iki kişi varmış çalışan. Yiyecekleri eşi hazırlıyormuş, servise ve odalara bir garson bakıyormuş. Eloğlu olduğundan çok pahalıya geliyormuş bu garson ona. İşte onun yerini alacakmışım ben.

Anlamıştım.

— Müşteri ağırlamaya gelince...

Onu da bir güzel anlattı. Müşteri demek, bir iş yerinin ömrü demekti. Ticari hayatın cansuyu demekti. Kaba davranıştan, pislikten ve yoksulluktan hoşlanmazdı bu cansuyu. Aradığı burada yoksa, başka yerlerden bulup yaratacaksın!

— Para?... diyecek oldum.

— Sen onu düşünme, dedi. Garabet ustaya olan ikibin liralık borcunu ben üstüme aldım.

Topu topu iki gün kurs gördüm, üçüncü günü birinci sınıf bir garson oldum çıktım. Dördüncü gün emektar garsonuna yol verdi Niyazi bey. Beşinci gün, kendi de durmadı. Çalışmamdan öylesine memnun ki:

— Artık ölsem de gözlerim arkada kalmaz, diyerek gönül rahatlığıyla «Oh» çektikçe, düdüklü tencere fokurduyor sanıyorum!

Adam nasıl memnun olmasın? Doğru dürüst müşteri yok ama, motele ağzına kadar doluymuş havası veriyorum. Dış kapıya astığım yazılı kâğıtlar sağolsun. Kocaman harflerle «Evinizin rahatlığını bulmak için odanızı bir hafta önceden ayırtınız» yazıyorum, çok geçmeden boş oda bulunup bulunmadığını soran bir sürü telefon alıyorum. Isıtıla, indirile iki tencereden başka yemeğimiz yok ama, yemeği motelde yeme felâketine uğrayanların bulamadıkları çeşit de yok!

Tas kebabı mı istediler? Fasulye tenceresindeki eti, soğanı doldur bir tabağa, olsun sana tas kebabı! Piyaz mı dediler? Salçasız tarafından koy bir kepçe fasulyeyi tabağa, dulrula iki su, dök üstüne çentilmiş soğanı, sirkesi zeytinyağı, buyrun piyazınızı.

Sekizinci gün motelin dolu olan tek odasındaki aile sabah kahvaltısına kalmasaydı, hani ne güzel geçinip gidiyorduk. Bir de garip huyları varmış, müşterinin böylesini hiç görmemiştim.

Sabah karanlığında gözlerini açıp kahvaltı diye tutturdular. Ulan koskoca Niyazi bey bile kahvaltı yapmazken, kahvaltı sizin neyinize?

— Emredersiniz, dedim, odanıza hemen getiririm.

Odaya istemezlermiş, kahvaltı salonuna ineceklermiş. Ona da eyvallah dedik.

Ben daha çayı demlemeden indiler:

— Yiyecek bir şey...

Neyse ki bakkal uzak değil. Yağ, peynir, bulur buluşturur getirirdik önlerine.

— Ne emredersiniz?

Tek kelime çıktı adamın dudaklarının arasından:

— Kanape!

Geçtim ocağa düşün babam düşün! Sandalyede rahat edemedi desek, öyle yayılmış ki üstüne, iğne batırsan kalkacaklardan değil! Fakat istedi mi, istemedi mi?... Bulup getireceksin çaresiz!

Aşağı, yukarı; sağa sola, moteli dört döndüm, kanapeye benzer bir şey yok! Niyazi beyin odasında iki koltuk var ama...

Sanki iyice anlamış da, yanlışlığa meydan vermemek için tekrar ediyor görünerek sordum.

— Kanape kardeşim, kanape! dedi adam. Çay varsa çayın yanında, süt varsa sütün yanında verilir a?

Sözümona karısının çocuklarının yanında bilgiçlik taslayacak!

— Biliyorum efendim, dedim. Öğrenmek istediğim ayrı ayrı mı olsun, yoksa dört kişilik mi?

Hani dört kişilikse, «Kanape yerine divan getirsem daha rahat oturmaz mısınız» diyeceğim.

— Ayrı tabaklarda olsun, demez mi!

Herif tozuttu! Peki, ne yapacağım şimdi?

Parasını ödemeyi göze aldıktan sonra, isteğini yerine getirecektik çaresiz!

Aldım tabakları önüme, başladım Niyazi beyin koltuklarını çıra gibi ufalamaya!

Bir karısının hayretle açılmış gözlerle başıma dikildiğini gördüm, bir de tabakları masaya bırakırken kanape ısmarlayan müşterinin çoluk çocuk kapıdan tüydüğünü...

On dakika sonra gülümseyerek yanıma sokulan Niyazi bey:

— Moteli kapatıyoruz, dedi. Sana gelince, bu kış kıyamette sokakta bırakacak değiliz elbet.

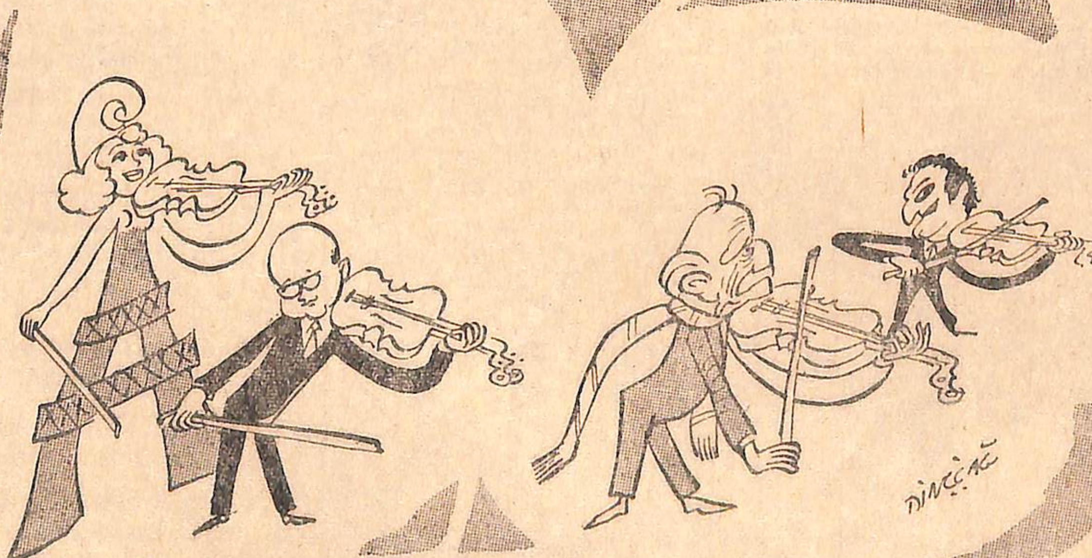
Önündeki kâğıda birtakım hesaplar yaparken devam etti:

— Biraz da bakkallık yap, Kemal beye yararın dokunsun bakalım.

Oysa hiç sevmezdi bakkal Kemal'i... Herif borcunu ödemesi için haber yolladıkça, etmediği bedduayı bırakmazdı.

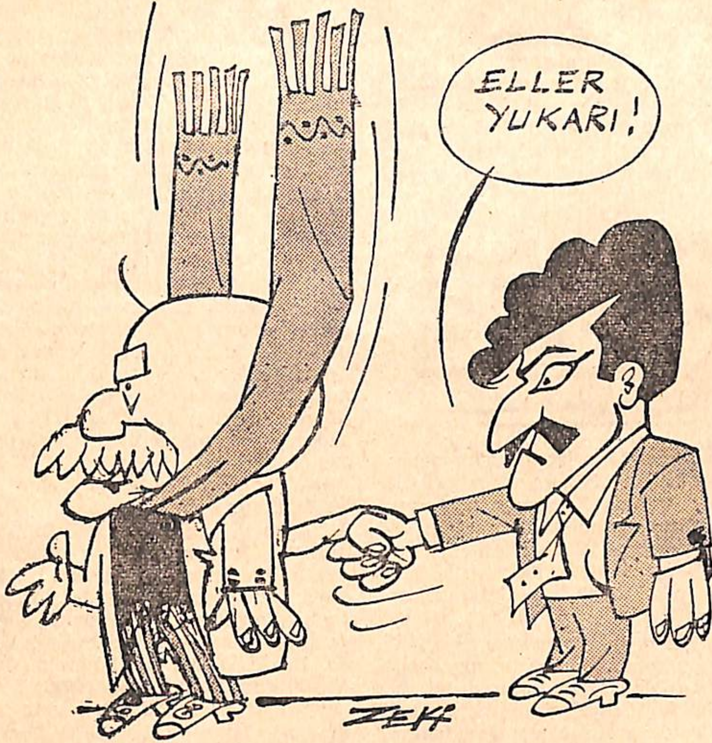
Telefon numarası uzunluğundaki rakam dizisini noktalayarak ayırırken:

Nihat Erim, «Fransa'da kemanları akort ettik» dedi. — Gazeteler —

— Akortlar tamam, başlayabiliriz!..

Ecevit — Paşam, bir sol ver de akort yapalım!..

— İnönü, «Ecevit partiye hâkim olacağını sanıyor» dedi. —

— Tam sana uygun bir iştir bakkallık, dedi. Garabet ustadan devraldığım ikibin liralık borcunla bana olan iki koltuk borcunu Kemal beye devrettim mi, ödeme güçlüğü de çekmezsin.

Herkese güven veren bir görünüşü vardı Kemal beyin. Mal almak için piyasaya inmeye hazırlanırken:

— Bizim meslek hiçbirine benzemez, diyordu. Ne kibarlık ister, ne düzgün giyim ister bakkallık. Aklın varsa, han hamam dikersin, aklın yoksa sermayeyi kediye yüklersin.

Akıl da bizde olduğuna göre...

— Mesele kalmaz, dedi.

Kapıdan çıkarken:

— Aman müşteriyi aldatma yoluna gitme, dedi. Mahalle küçük, bakkal fazla... Her şeyi diğer bakkallardan yirmibeş kuruş ucuzuna veririz biz. İşte liste... Fiyatı üstünde olanın üstüne bakarsın, olmayanı listede ararsın.

Konuştuğu sürece çalışmasına bakıyorum, başı tenhaysa sattığı malın parasını alıyor, kalabalıksa:

— Alacağını al git gardaş, sonra hesaplaşırız, diyerek müşteriyi yolluyor.

Mesleğin inceliklerini öğrendiğimi görünce çekti gitti. Başladım gelen müşteriyi en memnun şekilde yollamaya.

Alıcıyı memnun etmenin yararını da çok geçmeden gördüm. Bir Hisar isteyen, beşyüzelli kuruş yerine beşyüz yirmibeş kuruş aldığımı görünce, daha iki adım ayrılmadan:

— Varsa bir kilo daha verin, diyerek damlıyor dükkâna.

Bu iş gerçekten benim de, müşterinin de hoşuna gitmişti. Yarım saat sonra dükkân bir kalabalıklaştı, bir kalabalıklaştı, adım atamıyorum da, istek sahiplerini bile çalıştırıyorum.

— Siz efendim, neler almıştınız? Tuz, ekmek, şeker, bir kilo da Yenice sigarası değil mi?

Rakamları alt alta sıralıyorum ama, talep çokluğundan hesap yapmak ne mümkün:

— Şimdi gidin, hesabını sonra yaparız efendim.

Kan ter içinde dön yeni siparişleri karşılamaya... Öğleye kalmadan şeker, sigara, çay, içki, bütün Tekel maddelerini bitirdim. Tam terimi kurularken, geldi patron. Eh artık, bu başarıdan sonra terli alnımdan öpmezse, bir daha yüzüne bakmazdım bu adamın!

Memnun bir yüzle bir boşalan raflara baktı, bir kasaya baktı, sonra kapıya çağırıp ardıma kuvvetli bir tekme attı!

Nedenini bilmeden oturdum dükkânın önüne. O malların sayımını yapıyor, birtakım hesaplar çıkarıyor, ben başıma gelecekleri tahmine çalışıyorum. Hani korkum inanın işsiz kalmaktan değil. Hattâ bakkal Kemal'in kendi eliyle beni bir işe yerleştireceğine; hattâ hattâ köşedeki marangozun yanında bir iş vereceğine eminim. Çünkü hiç sevmez o herifi. Beni mutlak bir yere yamayacak da, tek düşündüğüm, kaç bin liralık bir borçla transfer edeceği. Bekliyorum bakalım, hele şu sayımı bir bitirsin!...

Vedat SAYGEL

YELPAZE — Köpeklere ziyafet!

Hep aynı fikirdeyiz: Fabrika kurmamız gerek.

Neden?

Aslında çirkin, gürültülü, kokulu şeylerdir fabrikalar. Manzara bozar, kalabalık arttırır, havaları ve suları kirletir. Yine de istiyoruz bunların çoğalmasını.

Nedeni basit: Bu dünyada fabrikası olan, olmayanı kazıklıyor. Adamın elinden diyelim pamuğu bir liradan alıyorsun, üstüne bir lira daha harcayıp fabrikadan geçirerek kumaş yapıyorsun, aynı adama beş liraya satıyorsun. Üç papel senin cebine kâr kalıyor. O enayi, yetiştirdiği pamuk karşılığında aldığı parayı da öylece geri verdiği için hep aynı yerde otlarken, sen günden güne zenginleşiyorsun.

Yüzyıllar boyunca sanayi ülkelerinin tarım ülkelerini soyup soğana çevirmek için kullandıkları basit mekanizma bu işte.

Sanayileşmenin çok önemli bir yararı daha var: İnsanın zihnini açıyor.

Sırf hayvanla ve toprakla uğraşan topluluklar geleneksel kafa durgunluğundan, kadercilikten, miskinlikten kurtulamazken, beride fabrika kuran, makine yapan, sömürü mekanizması işleten çevreler hızla keskinleşip gitgide binoğlu bin oluyorlar.

İşte bütün bunların bilincine nihayet erişmiş olduğumuzdan bir an önce sanayileşmek hedefinde birleşiyoruz:

— Fabrika kuralım ki hem yoksul, hem de andavallı kalmaktan kurtulalım.

Gelgelelim, kolay değil bu iş. Turşu kurmaya, hattâ parti kurmaya benzemiyor.

Para gerek, teknik gerek, işbilirlik gerek.

Nereden bulacağız bunları?

İki ana kaynak var:

Biri kendi olanaklarımız. Öteki dış yardım.

Dış yardım deyince işler karışıyor, tartışmalar başlıyor. Çünkü o konudaki görüşlerin bazıları taban tabana zıt.

Kimine bakarsanız yabancılarla elbirliği etme formülü âdeta bir sihirli değnek. Kuşkuyu bırakıp mübareklere kucağımızı açar açmaz gırtlağımıza kadar nimete garkolacağız.

Başkaları da yabancılara parmağımızın ucunu uzattığımız anda kolumuzu dişliye kaptırmıştan beter olacağımızı iddia ediyorlar.

Tabiî ne birincisi doğru, ne ikincisi. Yabancılar ne melek ne de şeytan. Sadece işlerini pek iyi bilen açıkgöz kişiler. Bunlardan karşılıklı çıkar dengesi için de alınabileceği almak, ama alırken de en az onlar kadar akıllıca davranabilmek gerekiyor.

Akıllıca davranabilmek için de her şeyden önce komplekslerden ve yabancılara züppece hayranlıktan kurtulmak şart. Sonra da ihtiyaçları kaprislerden ayırmak ve yatırım konularını ekonomimize gerçek katkı derecesine göre sıraya koymak zorunluğu var.

Lâhmacun fabrikası kurulur mu? Lâhmacunun fırını, bilemediniz imalâthanesi olur, değil mi? Ama yabancılar kâr kokusu alıp o işi burada yapmaya kalksalar imalâthanenin adı Oryantal Pizza Fabrikası kabilinden bir şey olur. Avantayı paylaşmak için birtakım «iş adamlarımız» bu hikâyeye hevesle katılır, bazı yetkililerimiz de yeşil ışık yakabilirler.

Sonunda kendimizin güzelce yapabildiğimiz bir işi yabancılara yaptırmış, kaynaklarımızı ziyan etmiş, dışarıya kâr transferi sızdırmış, kısacası sömürülüp esnayi yerine konulmuş oluruz.

Yazık ki fantezi değil bu. Geçmişte örnekleri bol.

Geçenlerde Anadolu Ajansının bir haberini okuyunca:

— Eh, dedik, yine turna gözünden vuruldu!

Efendim, köpek maması üreten bir İtalyan firması İzmir'den bol miktarda eşek eti istemekteymiş. Çamdibi Belediye Başkanı ayrıca Alman, Fransız ve Yugoslav firmaları temsilcilerinin de bol bol eşek eti alımıyla ilgili görüşmelerde bulunmak üzere İzmir'e geleceklerini açıklamış.

Bunlar güzel. Gerçi biz yurdumuzda o kadar bol ihraç imkânı yaratacak kadar çok eşek bulunduğunu bilmiyorduk; ama demek ki yabancılar bizden iyi haber almışlar, pazara üşüşüyorlar.

Yalnız, sayın Belediye Başkanı bir açıklama daha yapmış:

— İtalyan firması bu arada eşek etinden köpek maması yapacak fabrikayı da satmak arzusundadır.

Bakın bu gerçekten parlak bir arzu. Türkiye'deki köpeklerin kemik sıyırdıkları, tabak yaladıkları, artık karşılığında kuyruk sallayıp sahiplerinin hasımlarına bedavadan havladıkları yeter. Özel menüye onlar da hak kazanmış sayılmalı gayri.

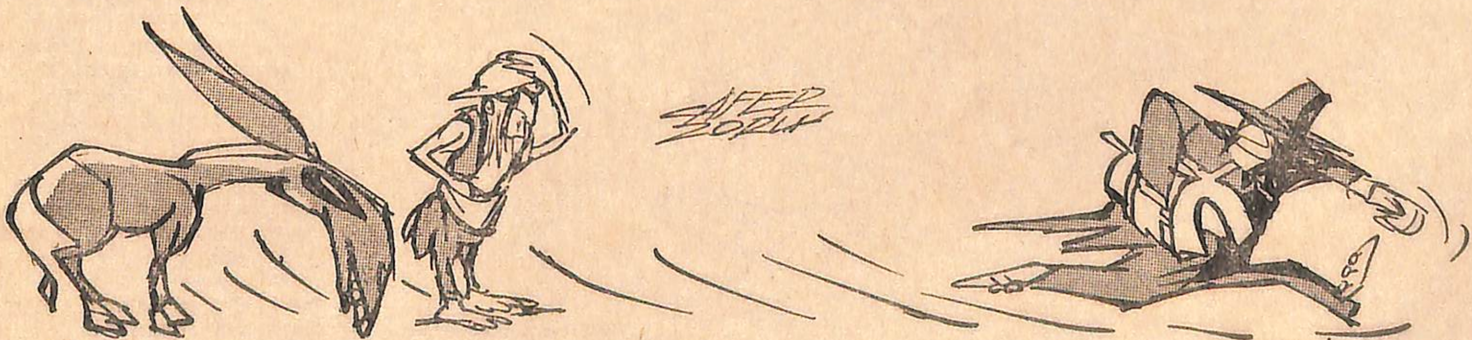
Madem eşeklerimiz de bollaşmış, onların fazlasını köpeklerimize yedirmekten, hem de bu işi koskoca fabrikalar kurarak yapmaktan uygun iş olur mu?

Otları eşeklere, eşekleri köpeklere yedirerek sanayileşiriz işte.

Bir de köpekleri eşeklere yedirmenin bir yolunu bulsak.

Ne kalkınma olur, ne kalkınma!

Refik ERDURAN

— Asma Köprüye «Semer» adlı bir âlet takıldı. —

fildişi KOLYE

NURETTİN TÜRKER

SÖZE nasıl başlayacağımı bilemiyorum avukat bey. Kırk yaşıma kadar hiçbir şey görmemişim ben. Şu iki ayda başımdan geçen olaylar dilimi uçuklattı, aklımı şaşı yaptı. Öyle... Allah insana sağlık versin derler ya, sağlıkla birlikte idare edecek katık da vermeli. Şimdilerde cambazlık sanatı ip üstünden başka yerlere atlamış avukat bey. Er kişi ile avrat dişi ayrılmaz olmuş...

İki ay öncesi bir kadınla tanıştım. Bir müzayede salonunda, antika bir fildişi kolyenin satışında oldu bu tanışma. O güne dek aşkı, maşkı pek umursamamıştım ben. Hani, kadın ola beri gele, ayrımı sonra gele deyip gidiyoruz. Gidiyoruz ya, o gün gidemedim. Önce sesi çarptı, sonra da o tatlı yüzü... İçimin ince teli cızz ediverdi. Bilirsin, insan içinden böyle bir cız'lama duyarsa hayra alâmet değildir. Ayaklarım yarım yarımcık sürtündü, gitti kadının yanında durdu. Kadın, fildişi kolyeye aklını takmış bir kez. Elli elli, yüz yüz vuruyor artırmaya. O elli dedikçe, ben yankı yapar gibi tekrarlıyorum. (Bayandan elli daha... Bayandan yüz daha...) Başkaları araya girdikçe kadın hırslanıyor, burun delikleri açılıp açılıp başlıyor köpük köpük solumaya. Gözgöze geldikçe ben iğne yemiş gibi hopluyorum. Kadın demeden basıyorum feryadı:

«— Yüz... Bi yüz daha...»

Kadın, neden sonra anladı durumu. Meğer beni de rakibi sanmış. O gözleri pırıl pırıl yanmaya başladı, kendiliğinden sulu sulu oldular. Heyecanlanıp koluma yapıştı, ben de ellerini tutmuşum. Sonunda aldık fildişi kolyeyi. Parası çıkışmadı, üstünü ben tamamladım. Yarım saat sonra bir pastahaneye oturduk. Terimiz kuruyunca dolaşalım dedik, gittik parka. Çam ağacına yaslanmış bir bank'ta elele, gözgöze dalıp gitmişiz... Ben heykel gibi kaskatı olmuşum, o konuşuyor:

«— Kocamı yitirdiğim üç yıl oldu. Evliliğin ne olduğunu anlayamadan dul kalıverdim. Sevmek, bulmak olmalı her halde. Yoksa, seviyorum diyene gülerdim hep. Bana biraz zaman verirseniz sizin hakkınızda ne hissettiğimi iyice anlamış olurum. Sevebilir miyim? Seviyor muyum?...»

Böyle güzel güzel konuştu, anlattı. Onu anladığımdan mı dinliyordum sanki, ne gezer. Gözlerim açık göğsünden içeri dalıyor, düşler kuruyordum. Elime bir servet geçmişti ve nedense dişlerim kamaşıyordu.

Kendisini oturduğu eve kadar götürdüm.

«— Burada yalnız kalıyorum...» dedi. «İstediğiniz zaman, istediğiniz saatte teklifsiz gelebilirsiniz. Söz değil mi?»

Eh, tamam bizim iş dedim. Dul bir dilber, hazır ev ve de uygun, candan bir dâvet. Kolları sıvadım avukat bey. Birinci günü akşamına koca bir sepet kırmızı gül, sonraki günü çiçeğin yanına şekerlemeler kattım, akşamına da en pahalısından kokular gönderip ardından kendim hücuma geçtim.

Allahı var, pek güzel karşıladı. Kahveleri temizledik, telve falına geçecektik ki eski günlerini hatırladı. Kocasının anılarını göz yaşları ile tazeledi. Eh, medeniyet görmüş bir adam olarak daha kadına el uzatılır mı? Kocasından sonra ilk kez evine bir yabancı erkek alıyor değil mi ya. Hele, yavaş yavaş dedim. Saatine bakınca anladım, fırladım ayağa.

«— Sizi sıkmadım ya?...» dedi. «Yarın yine bekliyorum. Mutlaka...»

Hediyelerin ağırlığını artırmalı dedim. Sabahleyin yine çiçek, öğleyin bir takım iç çamaşırı, akşamına da güzel bir giysi ile daldım eve. Aynı candan karşılama, daha tatlılaşan diller ve yüzüme yüzüme iç çekişler, dudak ısırmalar... Koltuklar da ayrı ayrı oturmadık da kanepede yanyana geldik. Fildişi kolyesini takmıştı. Kolyeyi muayene ettim, sonra kolyenin beyaz teni yaladığı bölümlere geçmiştim ki kalktı ayağa:

«— Kocamın gölgesi... Bu gölgeyi silemiyorum bir türlü, kurtulamıyorum. Bakın, ellerim nasıl titremeye başladı.»

Ellerine sarıldım. Sıktıkça sıkıyorum. Hani, acıdan bağırsın da pardon falan deyip sarılıvereyim diye düşünüyorum. Fakat, dayandı kadın, gık bile demedi valla. Elleri kızartıp bileklere, kollara ve omuzlara doğru yükseldiğimde yine kalktı ayağa:

«— N'olur böyle yapmayın...» dedi. «Aynı kocam gibi...»

Vay canına, taktik mi yok sanki. Hemen diz çöktüm yere. Ayak parmaklarına dokundum dokunmadım tepinmeye başladı. Gıdıklanıyor... Eee, nerden başlamalı derken parmaklarımı saçlarına doladım. Kulak arkasına, enseye yaklaşırken sarası tutmuş gibi titredi:

«— Kocamla ilk tanışmamızda böyle olmuştu. N'olur...»

Canım sıkıldı. Kocasının neler yapıp neler yapmadığının hesabını çıkaramazdım ya. Veda ederken:

«— Yarın...» dedi. «Size çok ihtiyacım var. İkimiz... Geleceksiniz değil mi?»

Nasıl gitmem. Gideceğim ama, kadının bu tuhaf huyları da neyin nesi? İnce bir anlamı olacak dedim. Her halde hediyelerimin henüz hafif - ağır dengesini kuramadı, benim tutkumdan emin değil. Biraz daha bir şeyler almalı, deyip çiçeğin yanına yılan derisi çanta ve ayakkabıyı ekledim, akşamına da taşlı bir yüzükle çaldım kapıyı. Karşılarken boynuma sarıldı, yanağı yanağımda kucaklaştık. Ellerim sırtından kayarken ayrıldı:

«— Ayakta olmaz...» dedi. «Gel oturalım.»

Geçtik odaya. Taşlı yüzüğü parmağına taktım, tam öpeceğim, bir hıçkırığı tutsun...

«— Ömrümde bu kadar değerli armağanları kimse vermedi bana...» dedi. Ağlıyor, bayılacak hallere geldi:

«— Sizin gibi bir erkeği kazandığım için son derece mutluyum...» diye devam etti. «Üzüntüm, beni böyle şeylere düşkün, hafif bir kadın sanırsınız diye... Bakın, nasıl bir ateş sardı her yanımı. Şimdi, soğuk bir su olsaydı. Şey, özür dilerim, buzdolabım yok. Size soğuk bir içki bile ikram edemiyorum işte. İçerdiniz değil mi? Ahh, ben de size katılırdım ama...»

Beline dolandım, göğüslerine yaslanıyordum ki o namussuz hıçkırık aman vermedi, dakikalarca sürdü. Morardı, sarardı, konuşamıyor daha:

«— Soğuk su... Soğuk su...»

Aradım, musluktan doldurduğum bardağı uzatırken utandım, yerin dibine geçtim:

«— Yarın size bir dolap gönderirim...» dedim. «Hadi üzülmeyin.»

«— Seni seviyorum...» dedi. Ağlayarak kaçtı odasına kapandı; içerden seslendi:

«— Benim canım sevgilim. Yarın... Yarın...»

Buzdolabını öğleye yetiştirdim, akşamına da içki ve mezeler kucağımda kartal gibi girdim içeriye. Güzel bir sofra hazırladı. Her adımını kıvrım kıvrım gösteren ince bir giysi var üzerinde de. Karşılıklı içkilerimizi yudumladık, karnımızı doyurduk. Artık her şeyin olacağı bir gece bu. Bıçak kemiği geçmiş, iliğe dayanmış. İçim kaynadıkça gözlerine dalıyorum; çağırdı, çağıracak işareti... Yatak odasından loş bir ışık sızar, burnuma duman duman parfüm kokuları dolar. Yahu delirecek, kuduracak gibi olmuşum. Anladı, kalktı gelip sokuldu kucağıma. Ensemi kaşıdı, burnumu sık'tı, ellerini ellerime kenetledi. Dişlerim gacur gucur eder etmez fırladı ayağa:

«— Sizin yanınızda bu kadar basit kaldığım için utanıyorum...» dedi. «Zengin, yakışıklı, asil bir erkeksiniz. Size açtığım şu ellerimin çirkinliğine bakın. Sizi seven bir kadının parmakları değil de... Çamaşır yıkamaktan, pislik, batak içerisinde yüzmekten el mi kalmış bende. Bunlarla sizi nasıl sevebilirim? Nasıl doya doya okşayabilirim? Şu parmaklar nasırlı diken gibi batarken...»

«— Aman...» dedim. «Diken de olsa, iğne de olsa razıyım ben. Sen gel hele, eline de boşver...»

Yok, avukat bey; çakır keyif kalkıversin ayağa; bardak mı olur, tabak mı olur, vuruversin yerlere... Bir yandan tepiniyor, bir yandan da kocasına hakaretler yağdırır. Neymiş, niye ona bir çamaşır makinesi almadan çekip gitmiş bu dünyadan.

Tadı kalmadı gecenin, zehir oldu, burnumdan geldi. Devrisi günü çamaşır makinesini diktim kapıya. Çamaşır makinesi içeriye girdi ama, ben giremedim. Kocasının akrabaları ziyaretine gelmiş.

«— Akşamı bekle...» dedi. «Öğleye gel. Gelmezsen beni ölmüş bil...»

Yahu, bende hiç bekleyen bir kadını bekletecek, boş yere ölmesine sebep olacak bir yaradılış var mı? Öğleyi zor ettim. Eve geldim ki kapı açık ve içerden kavga sesleri geliyor:

«— Evime nasıl girebilirsiniz? Haneye tecavüz bu. Bana ne sonra, kocamın borcu beni ilgilendirir mi? Hem, ben artık onun karısı değilim ki, öldü o.»

İçerde, elinde çanta, yaşlıca bir adam var. Sevgilim beni görünce koştu, atıldı boynuma. Adam, elindeki borç senedini uzattı:

«— Hamfendinin ödemesi gerekiyor...» dedi. «Zamanında karı - koca biribirlerine kefil olmuşlar. Öder öder, ödemedi eşyalara haciz koyarım.»

Sevgilim bu söz üzerine fenalaştı, kucağıma yıkıldı:

«— Ölürüm de eşyalarıma el sürdürmem...» diyordu. «Hayatta sevdiğim tek insanın yüzüne nasıl bakarım sonra...»

Tepem attı, bu durumun devamına müsaade edemezdim. Açtım cüzdanı, saydım dörtbini adamın eline ve de senedi parça parça edip fırlattım arkasından:

«— Sil gözünü...» dedim. «Senin ağlamana dayanamam, bi tanem...»

Çantasından mendilini, aynasını çıkarttı. Dudaklarına, gözlerine baktı baktı, ellerimi tuttu, öptü, sarıldı:

«Seni buldum ya...» dedi. «Beni bırakmayacağına, hep hep benim olacağına söz veriyorsun değil mi?»

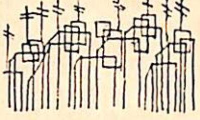
«— Söz...» dedim. «Seni bırakan namerttir.»

«— Bak şu halime...» dedi. «Gözlerimden, suratımdan kendim bile korktum. Banyo yapıp, berbere gideyim, senin için güzelleşeyim. Sonra bu ev artık ikimizin. Şu yatak

— Demirel, «Halkı aradan çıkararak halka hizmet etmeye imkân yoktur» dedi. —

AŞK SERENATLARI

SARHOŞ'TAN SEVGİLİSİNE

Hasretin, buzlu rakı... Aşkın, yıllanmış şarap,
Sen, gözlerimde tüten dolu kadeh gibisin...

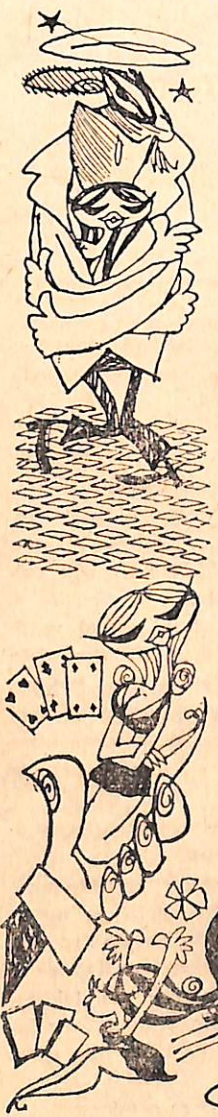
Rakı da sen, Votka da sen... İçmesini bilene,
Elime geçtiğinde; halis, kaçak Viskisin...

Çok kez bulurum seni, Kokteyl'de ya da Cin'de,
Çaresiz kaldığımda; İspirtoda gizlisin...

İçkisin damarımda, kan yerine dolaşan,
Soframda beyaz peynir, bir fişek leblebisin...

Dünya çıksa karşıma, hiç umurumda değil,
Sokaklarda attığım nâra kadar güzelsin...

Seni hep yüreğimin üstünde saklıyorum,
Dört elle sarıldığım, koynumdaki şişesin...

KUMARBAZ'DAN SEVGİLİSİNE

Sen, elimde kare - as... Ya, Flöş - ruvayelsin,
Sevgilim, Poker'deki çektiğim büyük Rest'sin...

Ömrümü, servetimi uğruna adamışım,
Yerinde okuduğum, çok tatlı bir bülöfsün...

Niyetime göresin... Zarsın parmaklarımda,
Bana dubara, düşeş... Rakiplere Gele'sin...

Açmadığın kapı yok, girdin bak kalbime de,
Konken'lerde çektiğim o, sevimli Jokersin...

Kazandığım zamanki attığım şen kahkaha,
Sıfırı tüketince, bankadaki güvensin...

Binlik Bankınot gibi, aşkın cebimde saklı,
Her kumara girişte, ilk aklıma gelensin...

MEMUR'DAN SEVGİLİSİNE

Sen, kemer sıka sıka yıllarca beklediğim,
Maaşıma gelecek sanki bir Kademesin...

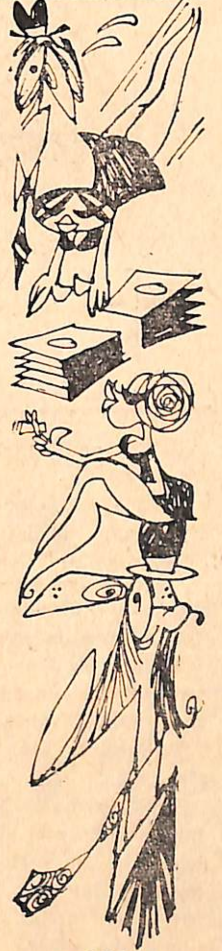
Hasretin bir Ay başı, uzadıkça uzadı,
Yanımda bir gün kalıp, borçlarıma gidensin...

Müdür'ümsün, Üst'ümsün... Görünce titrediğim,
Yüreğim şöyle dursun, başımın üstündesin...

Sana kavuşmak için yapmadığım hesap yok,
Borçsuz bir hayat gibi, uzaktan görünensin...

Seni her hafta sonu Toto'da bekliyorum,
Anlaşıldı, kavuşmak imkânsız bir hayâlsin...

Pantalonum ütülü, giysilerim tertemiz,
Sen, beni ak - pak yapan çamaşır makinemsin...

POLİTİKACI'DAN SEVGİLİSİNE

Aşkın öyle büyük ki, dillere destan oldu,
Kürsülerde dilimden düşmeyen bir türküsün...

Ucuzluk, mutlu hayat, huzur benim elimde,
Senin olacak tümü, Seçim'de göreceksin...

İnan bana sevgilim, sözlerim senet olsun,
Sandıklardan çıkacak Oy gibi kalbimdesin...

Mutluluğun tılsımı, söylevlerimde saklı,
Et bulamazsan eğer, fasulye yiyeceksin...

Sana Nurlu Ufuk'ta balayı hazırladım,
Başkasına gidip de çile mi çekeceksin?...

Tüm isteğini yazdım, sigara paketine,
Yırtıp atmadan önce, Oy'unu vereceksin...

Fikret YILMAZ

odası, bu geceden itibaren... Anladın ya, bırakmam ben de seni. Haa, yemeği dışarda yiyelim mi? Tamam, saat ondokuzda Cicim lokantasında buluşuyoruz.»

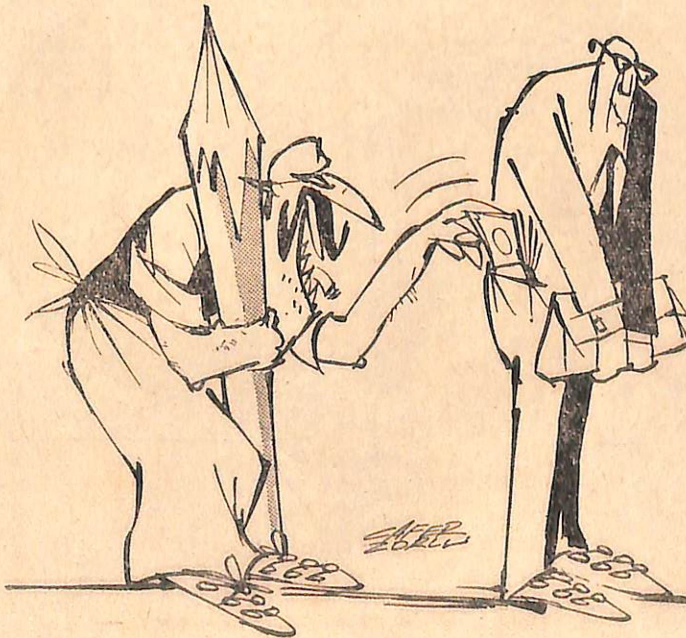
Saat ondokuzda lokantada buluştuk. Sevgilim bir içim sudan öte damıtık su olmuştu. Orada fazla oyalanmadık, atladık bir taksiye geldik evimize. Geldik ya, o ne? Ev bomboş. Perdelerine kadar sökülmüş, yastıkların pamukları yollara dökülmüş. Kapı ardına kadar açık... Oturacak bir sandalye bile bırakmamışlar...

Sevgilim uzandı yerlere. Su döktüm, tokatladım açılmıyor. Polis, bekçi çıka gelse de evin soyulduğunu haber versek diyorum. Tanıdık kimseler de yok buralarda. Karşıda «otel» yazılı bir yer gözüme çarptı. Kucakladım sevgilimi, geçtim karşıya. Onu bir odaya koyar, doktor çağırır, bu arada karakola haber veririm diye düşünüyorum.

Sevgilim kucağımda, otelin kapısından girdik. «Müracaat» taki adam... Yahu, bu uzaktan akrabam olan Recep değil mi? «Sen ha... Ben ha...» derken, kollarım kopuyor sandım. Recep'in daha kadına aldırdığı yok. Eğildi sevgilimin kulağına doğru:

«— Bırak numarayı...» dedi. «Kendisi akrabamdır, yutturma valla...»

Memurlara maaş yerine çek verilecek. — Gazeteler —

ÇEK!

Sevgilim, «ahh, off» diye kendisine geldi. «Sıkıştım» dedi kulağıma, ve otelin kapısından dışarıya çıktı.

«— Recep...» dedim. «Otelin şeyi yok muydu?»

Recep, kıkır kıkır güler. Sinirlendiğimi görünce:

«— Âbi, değmez...» dedi. «Boşver gitsin. Seni de nasıl buldu yahu? Bu kadın adamın derisini yüzer, davul diye eline verir şerefsizim. Geçenlerde on lira etmez kolyeyi artırmaya sokmuş. Üçbine de kendi satın almış; tabiî kerizin biri vermiş parasını. Diyeceğim o ki; yakanı tuttu mu astarını sökmeden kurtulamazsın elinden. Sabahtan bir senet oyunu ile dörtbin vurmuş. Bugünlerde işi iş. İyi ama, hâlâ söylemedin nerede tanıştığınızı...»

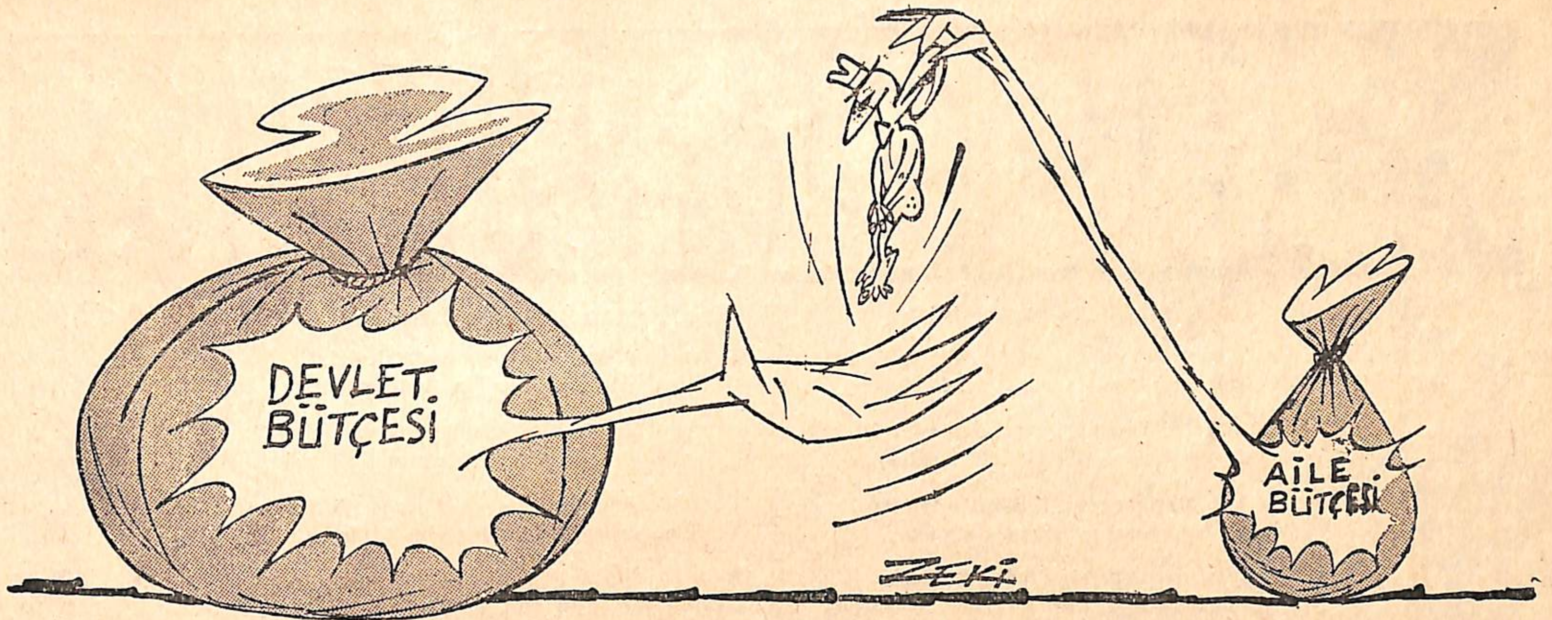
«— Tanışmamız mı? Haa, dur bakayım... Tanışmamız...»

«— Karşıda otururdu âbi; bugün taşındı ya, yeni adresini bilmiyorum.»

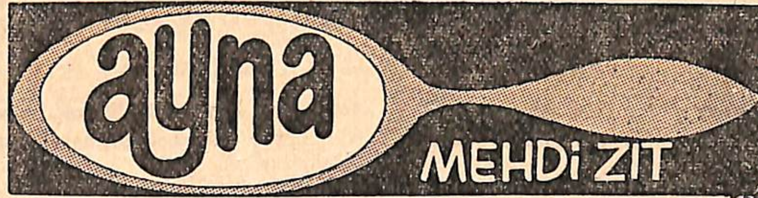
«— Yetti Recep...» dedim. «Daha konuşma allasen. Bırak şu......»

Ve, avukat bey, o hızla Recep'in yanından koşa koşa size geldim. Durum apaçık ortada. Ben dolandırılmış değil miyim? Hakkımı arayın, hukukumu koruyun artık... Size kapora vereceğim ama, cüzdanımı bulamıyorum bir türlü...

Nurettin TÜRKER

Yazısız

DIŞ POLİTİKA

— Dış politika, deyince aklınıza ne gelir?...

Sizin aklınıza ne geldiğini bilmem ama, benim aklıma «Keman» geliyor.

— Keman'la dış politikanın ne ilgisi var? diye soracaksınız.

İzin verin de anlatayım...

Bugünlerde Ankara'da en çok konuşulan konulardan biri, sayın Başbakanın Fransa gezisi.

Bu gezinin bir yönü, «Turistik».

Tabiî sayın Başbakanın gezisi bir turistik gezi değildi. Ama içinde turizm vardı. Zaten konu üzerinde duranlar da, Fransa ziyaretinin turistik olmayan tarafını ele alıyorlar.

Onlara göre Fransa'ya yapılacak en güzel gezi, turistik olmayan bir gezidir. Yâni:

Görevle gideceksiniz Fransa'ya.

Yoksa cebinizden para vererek değil. Hele yüzde bilmem kaç vergili döviz alarak hiç değil. Zira Fransa çok pahalı.

Gezinin turistik yanı bu. Dikkat edeceğiniz gibi, bunun sayın Başbakanın Fransa gezisi ile bir ilgisi yok.

Konu üzerinde, yâni sayın Başbakanın Fransa gezisi üzerinde lâf edenler, bu işin bir de «Müzikal» yanına dokunuyorlar.

Sakın ha:

— Hoppala! demeyin de dinleyin.

Sayın Başbakan Fransa'ya yaptığı ziyaret bitince, verdiği demeçte, bu ülke ile her konuda tam bir görüş birliğine varmış olduklarını söyleyerek, bunu daha da iyi belirtmek için, (Fransa Cumhurbaşkanının galiba), bir sözünü iletmişti bizlere.

Fransa Cumhurbaşkanı sayın Pompidu, aramızdaki bu görüş birliğini belirtmek için:

— Kemanlarımızı akort ettik, demiş.

Ben şahsen çok sevindim bu işe. Zira keman sesine bayılırım. Tabiî usta bir kemancının çaldığı kemandan çıkan sese.

Sayın Başbakanımızın bu sözlerinden sonra, müzikten ve dış politikadan anlayanlar, şimdi şöyle diyorlar:

— Müzik âletlerini akort etmek pek o kadar önemli değil. Mesele, onları güzel çalmakta. Bundan önce de Amerika ile borazanları akort etmiştik ama, sonunda şarkıya başlayınca bir de gördük ki, hep Amerika'nın borusu ötüyor. Biz, ıslık bile çalamıyoruz. İstersen çal. O borazan sesi içinde senin ıslık duyulur mu?... Onun için biz deriz ki: «Mesele o âletleri akort etmekte değil, güzel güzel çalıp herkese zevkle dinletmektedir.»

Hadi diyelim ki, Fransa ile kemanları akort ettik. Ya sonra herkes ayrı telden kendi şarkısını çalmaya başlarsa ne olacak?

— Onu da Orkestra Şefi düşünsün, diyeceksiniz. Zira bu işte şef yok. Ya kemanlar birlikte çalınır. Ya da biri çalar öbürü hep dinler. Amerika'yla borazan işinde böyle olmuştu.

İşte, sayın Başbakanın Fransa gezisinin müzik yönü üzerinde duranlar bunları söylüyorlar.

Tabiî bunları, keman çalmasını bilen politikacılar söylüyor. Keman çalmasını bilmeyenler, hâlâ eski havadalar.

— Kendine güvenen borazancıbaşı olur, diyorlar. Öyle alışmışlar ki borazan sesine.

İşin şaka tarafını bir yana koyacak olursak, sayın Başbakanın Fransa gezisi, ülkemiz için çok faydalı olabilir.

Fransa ile ticarî sosyal ve özellikle kültürel ilişkilerimizin gelişmesi, Türkiye için, Batı'ya, ama tam Batı'ya açılan yepyeni bir penceredir. Tabiî bu pencere iyice açılır ve mazgal halinde kalmazsa.

Bir de pencereye takılacak olan cam önemli.

— Ona da camcılar baksın.

Bu işi sadece camcıya bırakmamak lâzım. Zira Batı'ya açılan bu tip pencerelere öyle camlar takıyorlar ki bazan, tek taraflı gösteriyor. Dışardakiler bizi görüyorlar da biz onları göremiyoruz.

Ya da renkli cam takıyorlar.

Pembe...

Biz buradan bakınca, dışarsını tozpembe görüyoruz. Onlar bizi, hakikî rengimizle seyrediyorlar.

Bazan da pencereyi açıp, hiç cam takmıyorlar.

Ondan sonra bir ayaz bir ayaz. Dışardaki bütün gürültü de içerde.

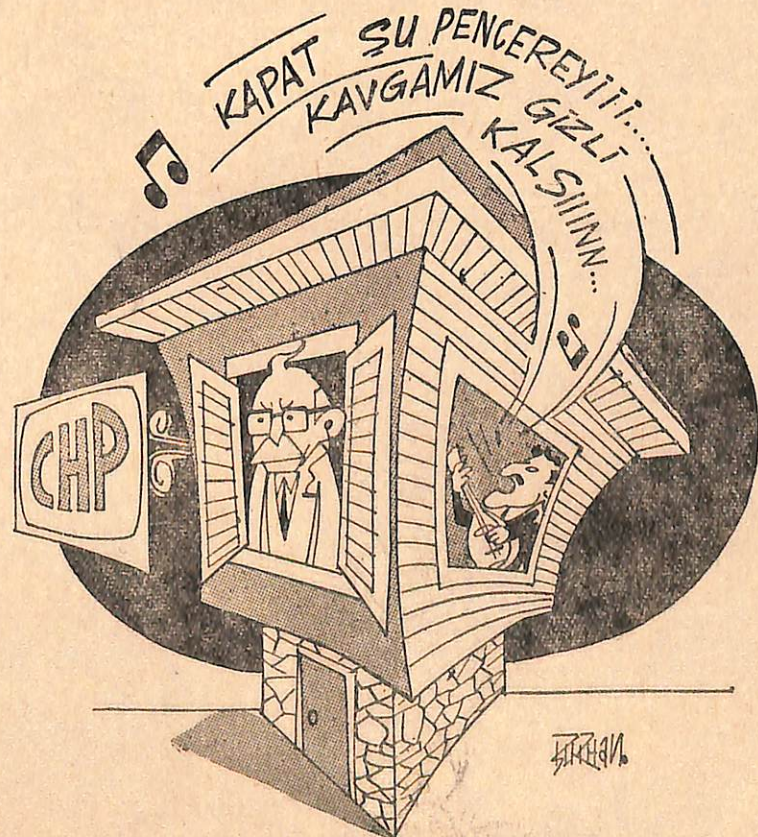
İşte, sıraladığım nedenlerden dolayı, Batı'ya pencere açmak o kadar kolay değil. Açınca doğru dürüst açmak lâzım. Dörtbaşı mâmur olmalı.

Bazan da ne oluyor biliyor musunuz?

Pencereyi açanlar, geçip önüne kendileri oturuyorlar, arkada kalanlar hiçbir şey göremiyor. Galiba şimdiye kadar hep böyle olmuş.

İnşallah Fransa'ya açılan kıyak bir pencere olur, hattâ bir Fransız Penceresi olur da hep birlikte dışarsını seyrederiz...

Mehdi ZIT

— İnönü - Ecevit çatışması şiddetlendi. —

Muzaffer İzgü'den

Nasreddin Hoca 1972

mim uykusuz

4

PAZARTESİ :

Bir umut

Bu kez bir ticarî ilânla başlayalım haftamıza:

Tıkır tıkır parasını saymış, gazetenin orta sayfasına kurulmuş soruyor adam: **«Zengin olmak ister misiniz?»**

A cancağızım kim istemez zengin olmayı? Oldu olacak şunun yolunu bir gösteriver sevabına!

Siz bir salık vereceğini bekleyedurun, o gene soruyor:

«Neden zengin değilsiniz?»

Para şıkırtısına karşı allerjimiz olduğundan!...

Hani belki sabrımızın taşacağını sezer de, son sözünü söyler artık umuduyla satırlara eğiliyorsunuz ki, insanı çileden çıkaran bir soru daha:

«Babadan kalmadı, piyangodan, totodan çıkmadı ise hep sıkıntı mı çekeceksiniz?»

Yoo, kim ister sıkıntı çekmeyi?

«Öyle ise...»

Hah, zenginliğin sırrını şimdi söyleyecek galiba...

«Adresimize 6 Türk lirası yollayın...»

Gerisini okumanın gereği yok. Diyeceği belli:

«... Hiç olmazsa şu fukara din kardeşinizin zengin olmasını sağlayın!»

SALI :

Başarılı bir araştırma

Ne yalan söyleyelim, «Ah o yediklerimiz!...» başlığını görünce içimiz şöyle bir buruldu önce. «Tamam» dedik, «Falan yıl, filânca takımdan şu kadar gol yemiştik, feşmekân takımdan bu kadar» diye uzun bir liste sürecekler önümüze.

Değilmiş.

«Ah o yediklerimiz» diye ağız yoluyla kursağımıza inen gıda maddelerinin sözünü ediyorlarmış.

İncelemesine uzun bir de liste eklemiş yazar. Tahlile gönderilen elli çeşit gıda maddesinden sadece biri katkısız çıkmış: Ana sütü!...

Tabii o da piyasada yok.

İnsanoğlu böyledir işte.

Doğarlar, yüzde yüz saf ana sütünü kendileri içerler...

Büyürler ve hemen hileli imalâta geçerler!

ÇARŞAMBA :

Çeşit çeşit çarpılma var

İstanbul'da öğrenime başlayan bir özel «Yankesicilik Okulu» nu basan polis, en önemli dersin yarıda kalmasına sebep olmuş. Adı: Karlı havada nasıl adam çarpılır?»

Çeşiti var ama baskın nedeniyle dersi yarıda bırakanlara bunlardan birini öğretelim:

Kar, lâpa lâpa... Oda soğuk, hava ayaz. Bir yakımlık odun bulsa, adamcağız mutlu olacak biraz.

Düşer yollara... Depolar tamtakır! Odun arar, hava alır. Taşıt yoktur, yaya kalır. Donacak değil a. Girer bir kahveye. Elimdeki üç kuruşla linyit mi alsam, yiyeceğe mi versem diye düşünürken, radyodan yeni vergilerin gelmekte olduğu haberini alır, çay bardağı elinde çarpılır kalır!

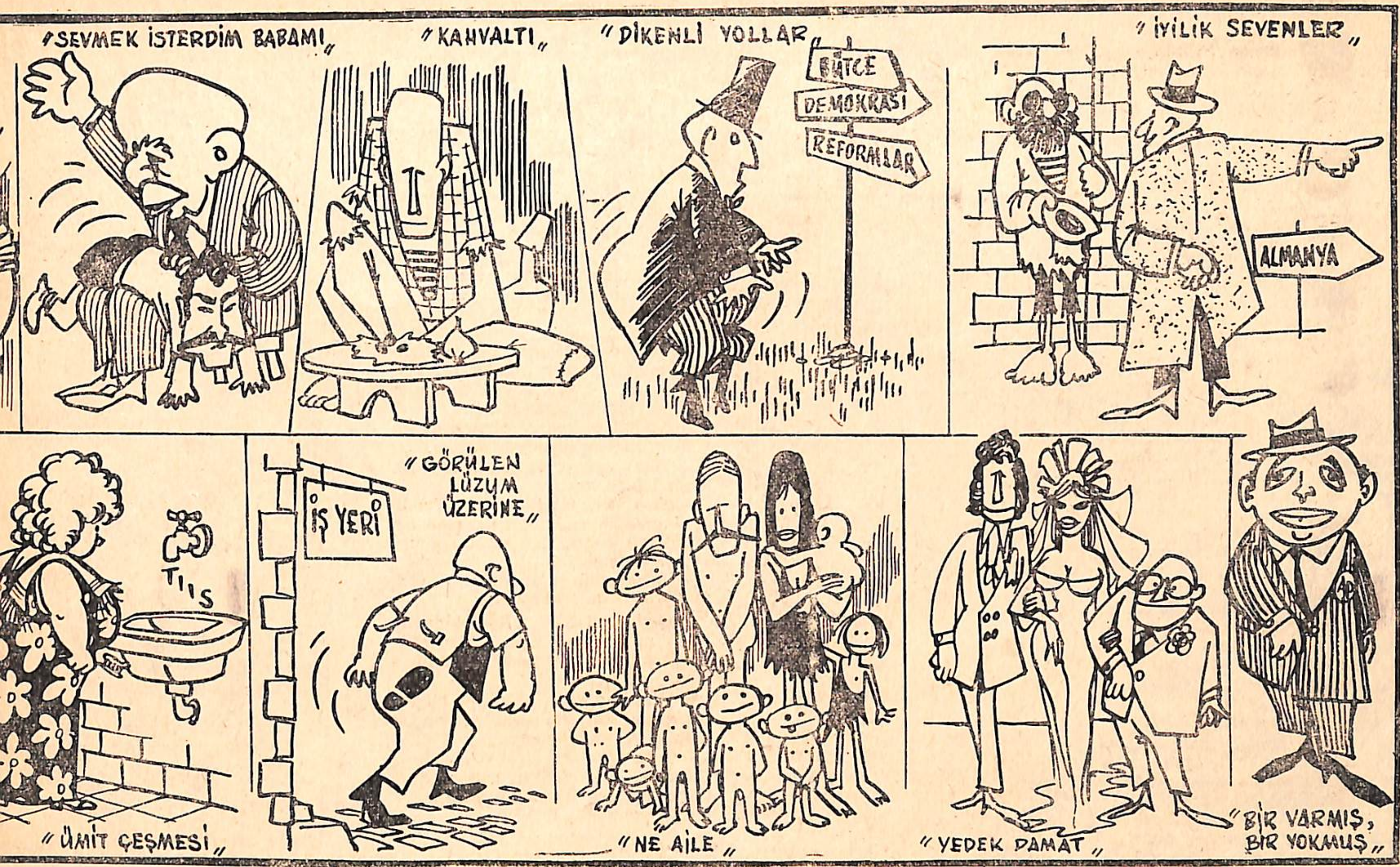
Sanırız bu tür çarpılışlar da yankesicileri hiç ilgilendirmez.

PERŞEMBE :

Son çare

Cumhuriyet Bayramında hizmete açılan Tünel, Belediyeye üç ayda ikibuçuk milyon lira gelir sağlamış.

— Ekonomik nedenlerden evlilikler kısa sürüyor. —

Ama kimsede çıt yok.

Bu sürpriz kazanç İstanbul Belediyesini sevindirmedi mi?

Elbette sevindirmiştir.

Fakat ne gülen var, ne sevincini belli eden... Başkanından, en küçük memuruna dek herkeste bir düşünce...

Net kârı gördüler ya. Allah bilir, şehre yeni bir şekil vermenin plânlarını kuruyorlardır.

Eğer öyleyse, ne diye kafalarınızı yorarsınız baylar?

Şehri bir güzel yıkarsınız, nüfusun yarısını tünelin bir ucunda, yarısını diğer ucunda yerleşmek zorunda tutarsınız.

CUMA :

Anlamlı

Uluslararası Futbol Federasyonunun açtığı yarışmada en çok oyu, bir Fransız heykeltraşının eseri toplamış.

FİFA Kupasına işlenecek bu heykelcikte biribirlerine sırtları dönük dört futbolcu ve başlarının üzerinde top yerine bir dünya resmedilmiş.

Siyasal bir karikatür sanki.

Sırtsırta verenler, biribirine küskün ülkeler... Başları üzerinde futbol topundan farksız dünya... İteleye, tekmeleye; paslaya, şutlaya, daha mutlu bir yaşama doğru götürüyorlar gûya!

CUMARTESİ :

Yerinde karar

Bilmem bu haberden sonra çıkarılmak istenen «Malî Denge Vergisi» ni baltalamak isteyenler ne yapar?

«Türkiye'de yılda 18 milyon litre rakı imal ediliyor.»

Ve hepsi de tüketiliyor elbet.

Şimdi ellerinizi vicdanınıza koyup düşünün lûtfen:

Bu vergiyi koymazsa Maliye Bakanı, nasıl dengede tutar 18 milyon litre rakı içen adamı?

Lâmı cimi yok yıkılır birader!

PAZAR :

Fırsat çıkmışken

Tüm gücümüzle bütçe açığını kapatmaya çalışıyoruz ya, her Bakanlık, her kuruluş, her dernek yeni yeni vergi teklifleriyle dikiliyor karşımıza:

«Balkonlu binalardan balkon vergisi alınsın.»

«Hava parasından da vergi alınsın.»

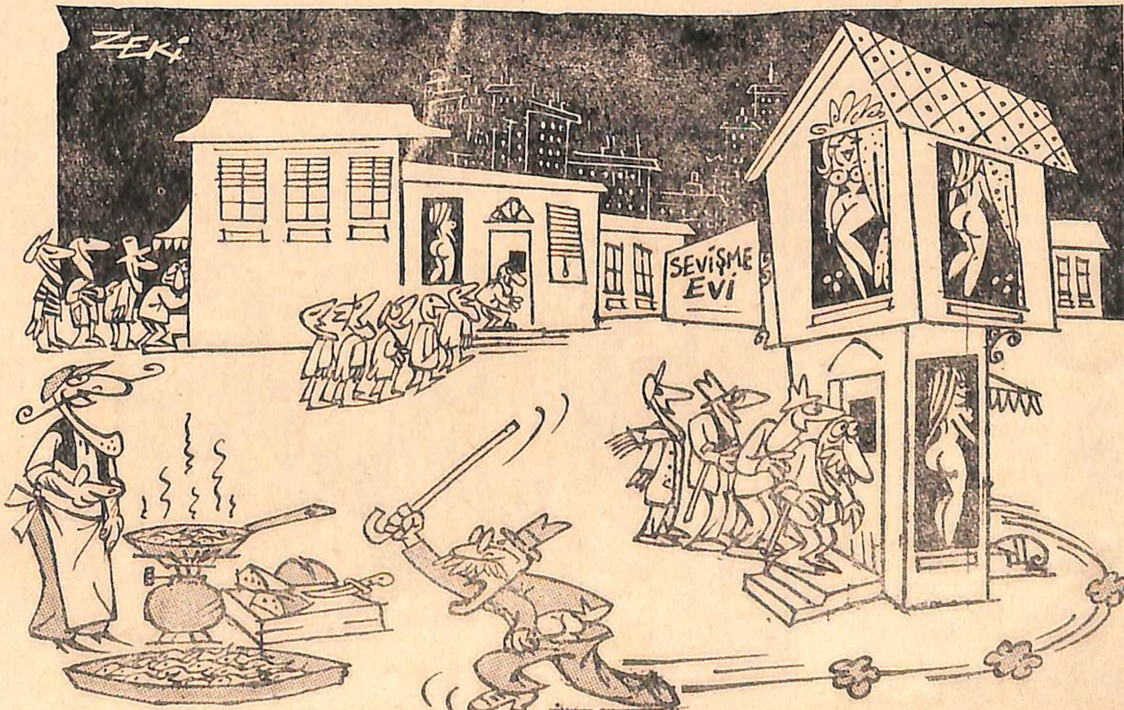
«Manzaralı daire, kat ve binalardan daha çok vergi alınsın.»

Alınsın baylar, alınsın...

Manzaralı evlerden, balkonlu dairelerden, hava parasından, dükkân kirasından, karınca duasından, ıslık çalanlardan, soluk alanlardan, daha önemlisi sokakta yatanlardan!

Vedat SAYGEL

Hamsi, seks gücünü arttırıyor. — Gazeteler —

— Seni sahtekâr seni... Hamsi diye başka balık satarsın ha!..

MİRAS MALLARI

Muzaffer İZGÜ

VALİ yardımcısı Sunuhi beyin kayınpederinin ölümünden bir ay sonra, postacı bir koli ihbarnamesiyle bir de mektup getirdi... Mektup, öteki bacanaktan geliyordu. Diyordu ki mektupta:

«Biliyorsun Sunuhi'cığım, ölüm hak, miras helâl derler. Kayınpeder öldükten sonra, öteki bacanakla tuttuk buradaki dükkânı açtık. Dükkânda kalan ne kadar mal varsa hepsini üçe pay ettik. Gerçi pek bir şey kalmamıştı kayınpederin kırtasiyeci dükkânında ama, geriye kalanları da satmaya gönlümüz razı olmadı. Senin de hakkını bir paket yaparak gönderdik. Hepinize selâmlar...»

Vali yardımcısı Sunuhi bey, öğle üzeri postaneye uğrayarak kocaman paketi aldı, eve getirdi... Karısı İclâl hanım, paketten çıkanları görünce, bir ağıttır tutturdu... Oysa ki pakette hep bilinen şeyler vardı. Güzel güzel silgiler, dolmakalemler, defterler, plâstik cetveller, hokka takımları, tükenmez kalemler, renkli kuru kalemler, sulu boyalar v.s...

İclâl hanım:

— N'olursun Sunuhi, dedi, n'olursun gösterme bana bunları, hep babacığım geliyor aklıma, çocukların ellerinde bile görsem babamı hatırlayacağım, ne yaparsan yap bunları...

Sunuhi bey, gerçekten büyük bir düşüncesizlik etmiş, karısının bir aydır kül tutmaya başlayan acısını yine taptaze olarak başlatmıştı...

— Haklısın hanım, dedi... Düşünmeliydim bu kadarını... Afedersin!...

Hemen öğleyin daireye gider gitmez eve odacısını yollayarak, bu acı tazeleyen paketi aldı ve daireye getirtti... Kafasından da birtakım hesaplar yaptı, gözünün önünden, her gün gelip geçtiği kırtasiyeci dükkânı geçti:

«Acaba o kırtasiyeci dükkânına bunları gönderip, kızın okul taksitinin hiç olmazsa biri, ha nasıl olur acaba?» diye düşündü.

O sırada, nüfus müdürü girdi içeriye. Severdi Sunuhi bey nüfus müdürünü. Biraz hoşbeş, biraz daire işleri, nüfus müdürü köşedeki paketi gördü:

— Hayrola Sunuhi bey? dedi, o paketteki de nedir?

— Hiç vallahi, dedi Sunuhi bey, bizim rahmetli kayınpederin dükkânından kalanlar. Öteki bacanak, bizim hisseye düşenleri göndermiş, ben de büyük bir düşüncesizlik ederek aldım eve götürdüm, hanımın yarasını tazeledim...

Nüfus müdürü yerinden kalkarak:

— Bakabilir miyim içinde neler var? diye sordu.

— Buyrun buyrun, dedi Sunuhi bey...

Nüfus müdürü, paketin kapağını açtı, hım, haam, aaa güzel, bu daha güzel, sözcükleri arasında hepsini bir bir elden geçirdi. En sonunda da bir dolmakalemle tekrar oturdu Sunuhi beyin karşısına:

— Pekiyi Sunuhi bey, ne yapacaksınız şimdi bunları? diye sordu.

— Hiç, dedi Sunuhi bey, aklımdan bizim yolun üstündeki kırtasiyeci geçiyor, götürüp hepsini ona satmak istiyorum...

— Alâ, dedi nüfus müdürü, öyleyse şu elimdeki dolmakalemi ben satın almak istiyorum...

Vali yardımcısı Sunuhi bey:

— Buyrun sizin olsun, dedi...

— Yoo, katiyyen parasız kabul edemem. Ölüm hak, miras helâl derler, bu size miras kalmış, elbette parasını alacaksınız...

— Rica ederim hediyem olsun...

— Dünyada olmaz... Çarşıda bu kalemler otuz otuzbeş lira civarında... Ben size otuzbeş lira takdim edeyim...

— Aman müdür bey ne yapıyorsunuz?

— Buyrun buyrun!...

Nüfus müdürü, otuzbeş lirayı masanın üzerinde bıraktı, elindeki kalemle oynaya oynaya:

— Hoşça kalın efendim! diyerek çıktı gitti...

Bir zaman elini süremedi Sunuhi bey bu otuzbeş liraya... Ama, bir vatandaşın kâğıdı imzalatıp gitmesinden sonra, parayı masanın üzerinden aldı ve cebinin ayrı bir köşesine koydu:

— Allah gani gani rahmet eylesin bizim kayınpederi! diye mırıldandı.

Tam iki adet rakı parasıydı bu...

Biraz sonra, nüfus dairesinin başkâtibi Hamza bey geldi, kapıyı tıklattı, içeriye girdi... Sunuhi bey nedense, müdürden aşağı olan memurların tümüne kaşlarını çatarak bakardı. Hamza beye de kaşlarını çatarak baktı:

— Evet! dedi...

— Şey, dedi Hamza bey, afedersiniz efendim, bizim müdür bey söylediler de, sizde dolma kalemler varmış, bir bakacaktım...

Nedendir bilinmez, Sunuhi beyin yüz hatları gevşeyiverdi birden:

— Haa öyle mi, bakın oradaki paketin içinde, dedi.

Hamza bey, müdürünün beğendiği dolma kalemlerden bir tane beğendikten sonra, bir de tükenmez kalem beğendi:

— Beyefendi, şu tükenmezi de alıyorum, dedi... Acaba fiyatı?

— Şey, dedi Sunuhi bey, bilmem, belki müdür bey size söylemiştir, ben bunların fiyatlarını bilmiyorum...

— Vallahi, dedi başkâtip, bu tükenmezler dışarda yedi, yedibuçuk liradan satılıyor efendim...

— Haa öyle mi?

Hamza bey, çıkardı, vali yardımcısı masasının üzerine kırkikibuçuk lira koydu:

— Buyrun efendim, dedi.

— Teşekkür ederim...

Sunuhi bey, bu kırkikibuçuk lirayı da o, otuzbeş liranın yanına koydu...

Akşama doğru, nüfus dairesinin öteki bayan memurları girdiler içeriye:

— Beyefendi, dediler, acaba kalemlere bakabilir miyiz?

— Tabii tabii, dedi Sunuhi bey, buyrun paket orada...

Bayan memurlar, birtakım kalemler, pergeller, cetveller beğenerek:

— Efendim bunların fiyatları ne kadar? dediler...

— Vallahi, dedi Sunuhi bey, şey, ben bunların fiyatlarını bilmiyorum, galiba müdür bey size bahsetmiştir...

— Efendim, dedi çıtıpıtı bir bayan memur, bu pergeller piyasada on liradan satılıyor, şu kalem kutuları da sekizer liradan...

— Haa, öyle mi? dedi Sunuhi bey, pekiyi olsun olsun...

Onlardan da aldığı parayı, yine öteki paraların arasına koydu...

Devrisi günü sabahleyin ilk gelen müşteri, bayındırlık müdürlüğünün iki memuruydu:

— Beyefendi, dediler, acaba paketin içinde yağlı boyalar var mı, öğretmenleri çocuklara alın demişler de...

— Haa, dedi Sunuhi bey, ilk kez ayağa kalkarak, paketin yanına geldi, içinden, yağlı boyaları çıkararak, buyrun, işte bunlar, dedi...

— Aa ne güzelmiş, dediler iki memurun ikisi de, sonra sordular:

— Kaça acaba beyefendi bunların fiyatları?

— Vallahi ben bilmiyorum!... Bilmem belki anlatmıştır size nüfus müdürü bey.

— Efendim, dedi kravatı benekli olanı, bunlar piyasada otuzar lira civarında satılıyorlar...

— Haa öyle mi? dedi Sunuhi bey, olsun!...

Aradan yarım saat geçmedi, bu kez defterdarlığın iki bayan memuruyla, dört erkek memuru geldiler:

— Beyefendi, sizde kalemler şunlar bunlar varmış, dediler...

Sunuhi bey, yine ilk kez, mallarını çıkararak vali yardımcısı masasının üzerine dizdi:

— Bunlar kalem, bunlar defterler, bunlar silgiler, haa kokulu silgiler de olacak... Tamam tamam buldum, evet bunlar da kokulu silgiler, sonra çok güzel kuru boyalar da var... Bilmem zannederim, nüfus müdürü bey anlatmıştır durumu, dedi...

Memurlar, birtakım şeyler beğenerek, Sunuhi beye fiyatını sordular. Sunuhi bey, bazı şeylerin fiyatlarını biliyordu:

— Dolma kalemler otuzbeş, dedi, tükenmezler yedibuçuk, şu defterler beşer lira, silgiler ikişerbuçuk... Şunları vallahi pek bilmiyorum...

Bir bayan memur:

— Haa, o hâtıra defterleri mi, piyasada onbeşer lira efendim, dedi.

— Haa, öyle mi?

Onlar gittikten sonra, Millî Eğitim Müdürlüğünün iki memuru geldiler:

— Beyefendi acaba şöyle dört renk yazan tükenmezlerden var mı? diye sordular...

Sunuhi bey, paketin altını üstüne getirdi, yoktu... Ama memurlar yine de elleri boş çıkmayarak, birer ucuz dolma kalem, birer irice silgi aldılar...

Sunuhi bey o günü daireden evine giderken, yolunun üzerindeki kırtasiyeciye uğradı:

— Efendim, dedi, sizde acaba bir kaç renk yazan tükenmez kalemlerden var mı?

Kırtasiyeci:

— Var, dedi...

Sunuhi bey, oradan onbeşer lira vererek, dört tane altı renkli tükenmez kalem aldı ve soktu cebine. Daireye gelir gelmez de, odacısıyla haber gönderdi Millî Eğitimdeki memurlara... Biraz sonra memurlar geldiler:

— Evdeki paketin içinde varmış, meğer dedi onlara.

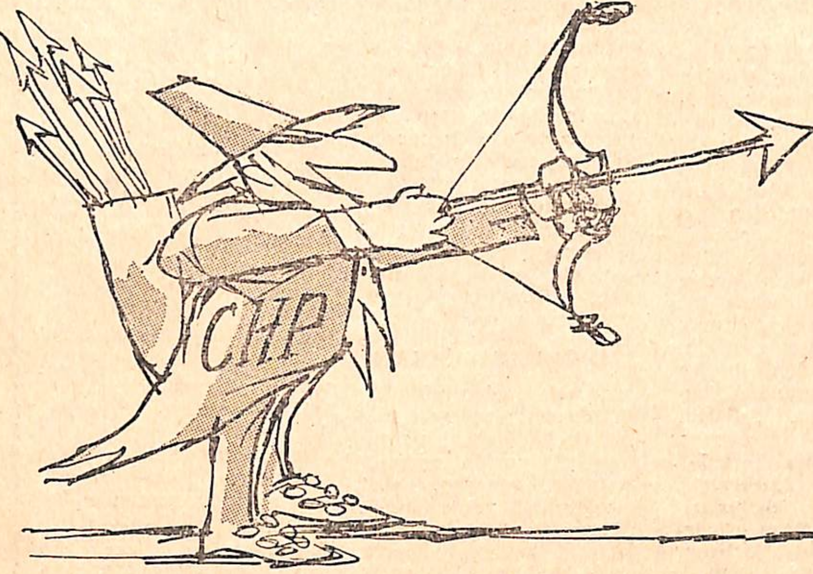
Memurlar, kalemlerin rengine baktılar, nasıl çalıştığına baktılar, en sonunda:

— Fiyatı efendim? dediler...

— Efendim yirmiikibuçuk lira...

— Yeter yahu... Çek elini sofradan!..

SİYASÎ GİYOMTEL!

Bir anda, dördünü de satarsa açıktan yirmi lira kâr edeceğini düşündü.

— Yirmiikibuçuk mu? dedi memurlar.

— Evet efendim...

Vali yardımcısı Sunuhi bey, ilk kez o günü pazarlık etmeyi de öğrendi ve kalemlerin dördünü de yirmişer liradan sattı...

Artık o günden sonra Sunuhi bey, eksilen malların yerine yenisini koymayı asla ihmal etmedi... Kalem mi bitti, alıyor kırtasiyeciden koyuyordu yerine; silgi mi bitti, alıyor kırtasiyeciden koyuyordu yerine; yağlı boya mı bitti, alıyor kırtasiyeciden koyuyordu yerine... Allah bin bin bereket versin, epeyce de para kazanıyordu... Hattâ öyle ki, masanın yan tarafını sergi şekline sokmuştu. İçeriye giren vatandaşa bile:

— Bak bakalım şu tarafa, eğer çocuğunun, senin ihtiyacın bir şey varsa, alabilirsin, rahmetli bizim kayınpederin dükkânından kaldı da bu mallar... diyordu.

Bir gün, valilik kaleminde çalışan Jale:

— Aman muavin bey, keşki kayınpederiniz şöyle kadın çamaşırları falan satan biri olsaydı, demiş bulundu...

Sunuhi bey, hemen öğleyin kadın çamaşırları satan bir toptancıya uğradı... En iyisinden külotlar, sutyenler, jartiyerler, çoraplar aldı... Getirdi daireye, kalemlerin defterlerin arasına bıraktı .. Haber çabucak yayıldı dairedeki bayan memurlar arasında:

— Ayol koşun, muavin beyin kayınpederinden kalan malların arasında meğer kadın çamaşırları da varmış!

Bir anda konağın tüm kadın memurları vali yardımcısının odasına doluştular... Kimi sutyen beğeniyordu, kimi külot, kimi bombinezon, kimi çorap, kimi de jartiyer...

— Ay bak kardeş, bu sutyen bana nasıl gelir?

— Nasıl şu kombinezonun rengi?

— Ay şunu al, şunu...

— Muavin beeey, şu külotun fiyatı kaça?

— Haa, o mu onbeş lira ama, size onikibuçuğa olur...

— Muavin bey, şu sutyen acaba kaç numara, üzerinde numarası yok da...

— Haa bakayım bakayım... Galiba seksenbeş olacak...

— Acaba tuvalette bir giyip bakabilir miyim?

— Elbette elbette, ama gecikmeyin...

— Muavin bey, şu biraz özürlü, vallahi yirmibeşe verirseniz alırım.

— Haydi olsun...

Vali yardımcısı Sunuhi bey, eksilen malın yerine yenisini koymayı hiç mi hiç ihmal etmiyordu... Mübarek kayınpederinin dükkânı sanki çerçi dükkânıydı. Tesbihlerden tutun, misleyn marka en güzel rujlar, ojeler, göz boyaları, kirpik boyaları, hattâ yünlü erkek külotları bile vardı bu kayınpederden kalan mallar arasında... Hani ya, bir tek levhası eksikti bu odanın. Üzerindeki «Vali Yardımcısı» levhasını alıp, yerine «Binbir Çeşit Tuhafiye» levhasını koydunuz mu iş tamam olacaktı...

İşte o zaman vali durumu ele aldı. Bir gün Sunuhi beyi makamına çağırarak:

— Sunuhi bey, dedi, Allah rahmet eylesin sizin kayınpederin ne bitip tükenmez malları varmış öyle!...

— Var efendim, dedi...

— Gazlı çakmaklar, dolap kilitleri, pantalonluk kumaşlar, gömlekler...

— Allah rahmet eylesin efendim, bıraktı da gitti...

Vali kaşlarını çattı:

— Bana bakın Sunuhi bey, dedi, yarından itibaren odanızda hiçbir şey görmeyeceğim anladınız mı, hiç bir şey!...

Hiç ağzını açmadı Sunuhi bey... Sadece sessiz sedasız çıktı valinin odasından... Daha kapıdan girer girmez, bayan memurun biri:

— Ayy Sunuhi bey, şu göz farı pek hoşuma gitti... Hiç param da yok yanımda, acaba deftere yazamaz mısınız? diye kırıttı.

— Olur, dedi Sunuhi bey...

Hani, valinin haşladığı o gün de, veresiyeyi öğrendi bizim muavin bey... Biraz sonra da yazı makinesinin başına geçerek:

«Valilik makamına... İstifamın kabulünü saygılarımla arzederim» diye yazdı ve odacısıyla gönderdi...

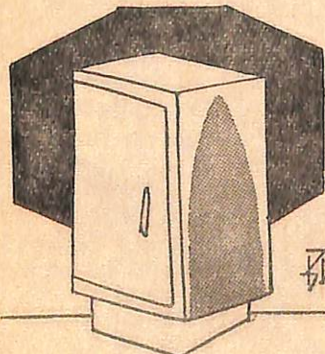
Şimdi vali yardımcısı Sunuhi bey yine il konağındadır... Ama makamında değil, seyyar oldu bizim Sunuhi bey... Kocaman bir tabla yaptı, boynuna astı... İl konağının tüm odalarına birer birer girip çıkıyor. Her girdiği yerde de aynı ton, aynı ince sesiyle:

— Haydi baylar bayanlar, kalemler, çakmaklar, külotlar, kombinezonlar, sutyenler, rujlar, tırnak cilâları, tırnak makasları... Ucuz mallarım var, miras mallarım var! diye bağırıyordu...

Muzaffer İZGÜ

— Türkiye'de iki milyon işsiz var. —

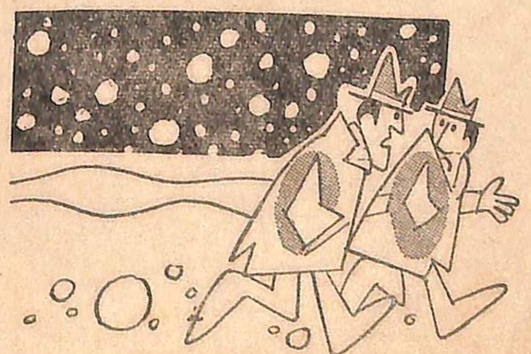
Buhran donduruldu..

Et fiyatları donduruldu..

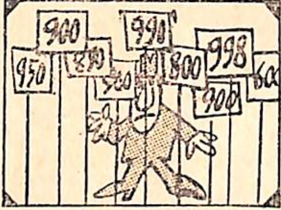
İşçi ücretleri donduruldu..

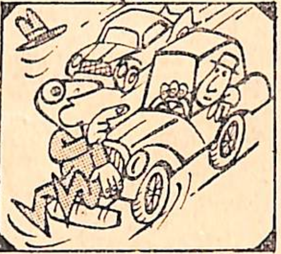
— Eee.. kış tabii şiddetli olur kardeşim!..

HAYATIMIZIN yaşantısı boyunca insanoğlu olarak başımıza birçok olay hâdisesi gelir. Bunlardan birçoğu kendi isteğimizin dışında olarak bizi etkilemişlerdir. Hepiniz bildiğiniz gibi bunu Burhan da bilir. Onun

için hayatta daima istim üzerinde bir dikkat içinde olmamız lâzımdır. Dikkat o kadar önemlidir ki, onun için sık sık, «Dikkat! Ölüm tehlikesi», «Dikkat, köpek var» «Dikkat! Tepelerden kayalar düşebilir», «Yayaya dikkat» gibi münasebetsiz hitaplarla karşılaşırız. Demek ki ikide bir dikkatimiz oraya buraya çekiliyor. Kim çekiyor? Maksatları nedir, bunlara da dikkat etmek lâzımdır... Netice olarak insan azamî bir dikkat içinde bulunmalıdır... Şimdi en çok hayatta nelere dikkat etmeliyiz bunları anlayalım:

ESNAFA DİKKAT!

Esnaf en çok dikkat edilecek kimselerdir. Zamanımızda kimin icadettiği belli olmayan fiyat artışları arasında boğuntuya gelmemek için ve de cüzdanınızın selâmeti namına esnafa azamî dikkat sarfetmek lâzımdır. Çünkü esnaf toptancı ve perakendeci hikâyeleri arasında fiyatlara ve etiketlere her an bir iki rakam ilâve etmeye alışmıştır. Arkanızı dönünceye kadar 600 kuruşluk fasulye bir kalem hareketiyle 650 olabilir. Çarşıda pazarda dolaşırken azamî dikkat içinde bulunup esnafın sinematoğrafik ve panoramik kolpalarına gelmemek için esnafa dikkat düsturunuzu hiçbir zaman unutmayın... Sonra elinizdeki fileyi gevşek tutmayın, götürürler.

FAİZCİYE DİKKAT!

Faizci, elinizdeki kıymetli mücevherat, eşya, halı, antika saat gibi şeylere göz dikmiş, elli ellibeş yaşlarında, eski elbiseli, görünüşünden muhterem bir zat hissi veren melûn tiplerdir. Sizin borçlu veya hacizli durumunuzda olmanızı kollar. Kokusunu uzaktan alır. Burnu çok keskindir. Sizi ketenpereye getirmemesi için faizciye çok dikkat etmeniz ve bu gibi tiplerle karşılaşmamaya gayret etmenizi tavsiye ederim. Faizciye dikkat ikinci rumuzunuz olmalıdır.

YAYAYA DİKKAT!

Yayalar ne yaptığı belli olmayan, otobüse, arabaya, motosiklete, kısacası taşıt araçlarına binemeyen talihsiz ve düşüncesi bol, kafası karışık vatandaşlardır. Sürücüyseniz en çok dikkat edeceğiniz husus, yaya olmalıdır. Yayaları kayalarla karıştırmayın... Kayalar dağda olur. Yayalar her yerde, her an karşınıza çıkar. Ayrıca yaya canlı, kanlı, sizin gibi insandır. Onun da ailesi, çoluğu çocuğu, yengesi, dayısı, akrabaları vardır. Yayaya dikkat en önemli şeyiniz olmalıdır, bunu unutmayın. Ayağınız daima frende olsun... Arabanızı da bugünlerde senelik fennî muayeneye sokun... Arka sinyaller yanmıyor.

İMZAYA DİKKAT!

İmza; bir insanın adını en fiyakalı yazmak arzusu içinde yaptığı, bir türlü okunmayan, kalemle karalamadır. Fakat imza insanın başına türlü dertler açar. Bilmeden boş kâğıda atılmış bir imza hayatınıza malolur. Sizi hapislerde sürüm sürüm süründürür. İmzanızı öyle olur olmaz yere atmak hevesindeyseniz vazgeçin. İmza yüzünden hayatı kaymış çok tanınmış kimseler tanırım. Adlarını vermeyeyim. İmzalarına bakın, tanırsınız. İnsanlar biribirlerini kazıklamak için durmadan biribirlerine imza attırmaya çalışırlar. İmzayı atan attıran dan kazık yemiş demektir. Aman imzanıza çok dikkat edin. Her yere olur olmaz imza atmayın. Sadece tebrik kartlarını ve maaş bordrosunu imzalayın yeter. Bono, senet, poliçe, evrak, ihbarname, makbuz gibi şeylere imza atmadan önce yarım saat düşünün. Unutmayın, şimdi dünya imza üzerine duruyor.

NİKÂHA DİKKAT!

Nikâh, insanın hayatında yaptığı enayiliklerin en büyüklerinden biridir. Erkek veya kadın olalım ile de evleneceğiz diye tutturma huyumuz vardır. Bilhassa aklın havada olduğu yaşlarda birinin orasına burasına kanıp nikâhlanmaya kalktığımızda ayvayı yemiş olduğumuzu farkedemeyiz. Çünkü nikâh şekeri, cazı, sazı, yatağı, yorganıyla çok cazip gözüken bir sosyal atraksiyondur. Fakat sonra kabir azabından daha beter bir azap bütün hayatımızı sarar. Onun için nikâha azamî dikkat etmek her insanın prensibi olmalı, nikâhlanmadan önce insan dikkatini başka yerlere dağıtmamalıdır. Sonra hâkim, adama «Oğlum sen bu gudubet, huysuz, çirkin, mendebur karıyı alırken..» veya, «Kızım sen bu tükenmezkalem kılıklı, maymun suratlı herifle nikâhlanırken hiç dikkat etmedin mi?» diye sorarsa, ne cevap verirsiniz?... Aman nikâha azamî dikkat... Bırakın şekerleri kim yerse yesin.

ALACAKLIYA DİKKAT!

Alacaklı, sizden mutlaka bir alacağı olan, seri hareketli, kahverengi paltolu, büyük melon şapkalı, kaşı gözü oynayan, sizi her gördüğü yerde rezil etmeyi kafasına koymuş, bağırdığı zaman ortalığı ayağa kaldıran biridir. Onun için alacaklıya çok dikkat etmeniz ve onun gelebileceği yerlere hiç adımınızı atmamanız şarttır. Çünkü alacaklı hep sizi arar. İşi gücü yokmuş gibi peşinizde dönenir. Ne lâftan anlar ne nasihatten. Çok inatçıdır... Bizden söylemesi. Alacaklıya bu kadar dikkatin içinde dikkat etmesem de olur demeyin. Şu anda arkanızda olabilir... Kaçsanıza geliyor!...

KÖPEĞE DİKKAT!

Birçok evlerde, bilhassa kırlık yerlerde bulunan konutlarda bahçe kapısının üstünde, «Dikkat, köpek var!» yazılıdır. Siz de bu yazıları azamî ciddiye alın ve kapısında böyle yazı bulunan evlere hıyar gibi dalmayın. Çünkü bu yazı, iş olsun diye konmamıştır. Köpek mutlaka bir kenarda saklanmıştır ve sizi bilhassa kaba etinizden ısırmak için sotaya yatmıştır. Aman köpeğe dikkat edin. Sonra kırk tane kuduz iğnesi yemeniz lâzım gelir. Çünkü köpek ısırmasını seven bir hayvandır. Köpeğe dikkat! Sahibine sadıktır.

HER ŞEYE DİKKAT!

Lâfımızı şöyle toparlayalım, sonra salona geçelim. Evet, netice olarak her şeye dikkat etmek lâzımdır. Çünkü artık insanın kazığı nereden yiyeceği belli değildir. Enişte, baldız, akraba, eş, dost, arkadaş kalmamıştır. Dikkat edelim. Oraya buraya dalmayalım. Gözümüzü dört değil, onaltı açalım. Dümen çevrilen yerden, dedikodudan, menfaatçiden, üçkâğıtçıdan, ketenpereciden, karaborsacıdan, istifçiden, sahte politikacıdan, lâhmacuncudan, limonatacıdan, kamyondan, köpekten, her türlü elbiseli eşekten, başkasının yattığı döşekten uzak duralım... Aklımızı hep başımıza alalım. Unutmayın, dikkatimizi dağıttığımız anda alimallah bizi dağıtırlar... Bütün bunlardan daha önemlisi, başta kendi kendimize bizzat dikkat edelim. Şu fânî dünyaya adam gibi gelip, adam gibi gidelim...

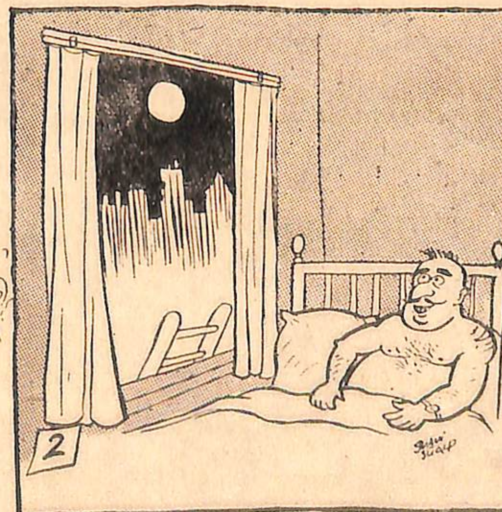
Suavi SÜALP

Yazısız

Akbaba
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİYATI : Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 liradır.

Sizin için

LEYLEĞE VASİYET

Hayatında deveyi görmeyen, Kars'tan köye gelmiş olan Hasso, o gün ovaya inerken ilerde çömelmiş devenin yanına merakla ilerler, şöyle etrafında bir dolandıktan sonra çekinerek üzerine biner, binmesiyle birden ayağa kalkan deve hızla koşmaya başlayınca Hasso telâşa düşer. O anda ovada kimsecikler bulunmadığından yardım göremiyeceğini anlayan bizimki, havada uçan bir leyleğe vasiyetini anlatmaya başlar:

— Hey leglegun leglegun, sen bir gün gidersen Kars'a
Kars'ta vardır bir arsa, arsada vardır bir teppe,
Teppede vardır bir yapi, yapida vardır çift kanatli bir kapi,
Kapida vardır bir halka, halkayı çalka çalka, heger
Çıkarsa sırtında aba sakali kaba, bilkı o bizim baba,
Heger çıkarsa önünde dana, bilkı o bizim ana,
Heger çıkarsa boyu uzun mendili kalın, bilkı o bizim kadın
Söyliyeceksin ki Hasso bindi alamete gitti kiyamete
Yan gelir yan gelmez.

İZZET ŞAHİN
Sıtma Eradikasyonu Bölgesi SİİRT

BİR MASAL GİBİ

Aşk okunu çekince,
Bir gün vakti gelince,
Tanrı da isteyince,
Bir baktık; bebek olmuş...

Evcilik, ip, körebe.
İlkokul, orta, lise.
Rimel, ruj, krem, korse.
Bir baktık; gelin olmuş...

Yemek, ütü, temizlik.
Biçki - dikiş, bulaşık.
Konu - komşu, ahbaplık.
Bir baktık; anne olmuş...

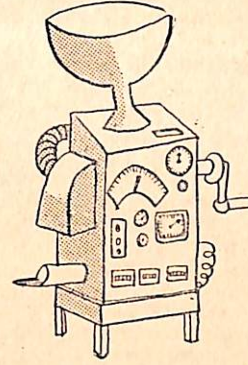
Çocuk gitmiş, taytay'la.
Yıllar geçmiş, vay vay'la.
Düğünler, alaylarla.
Bir baktık; nine olmuş...

Yün örgüsü elinde,
Gözlüğü gözlerinde,
Ve bir gün döşeğinde,
Bir baktık; masal olmuş...

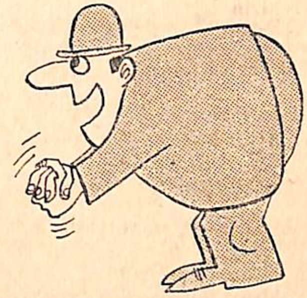
METİN PÜTMEK

— Sizi kanun namına tevkif ediyorum!..

Yağ makineleri standartları tesbit edilecek. — Gazeteler —

AVRUPA TİPİ...

YERLİ TİPİ!

DÜZGÜN KONUŞMA

Doğu illerinden birinin okumuş, dürüst ve çalışkan Belediye Reisi, her türlü resmi temaslarında dahi, mahalli şiveyi kullanırmış. Bir gün Vali kendisine lâtife yollu:

— Reis bey, her şeyiniz iyi hoş, biraz da düzgün konuşsanız, diye ricada bulunur.

Belediye Reisi düzgün konuşmanın nasıl olacağını Validen sorar. Vali:

— Canım, gelirem deme de, geliyorum de, gidirem deme de gidiyorum de, kısacası «Yor» lu konuş, der.

Bir kaç gün sonra yolda karşılaşırlar. Vali:

— Merhaba Reis bey, nereden böyle? diye sorar.

Belediye Reisi:

— Vallaha Vali beg, mezbahanadan gelirem-yor, diye düzgün konuşmanın ilk örneğini sunar.

Şahin KUTLUĞ
Avukat
İzmir Cad. No. 17/7
Kızılay/ANKARA

KALITIM

Evde karısının dırdırından kafası iyice şişince ilk fırsatta soluğu meyhanede aldı. Kafayı bir güzel çekti. Sallanarak dolaşırken bir kalabalığa karıştı. İçeri girdi. Kürsüde yaşlıca biri konferans veriyordu. Biraz sonra konuşmacının sözlerini anlamaya başlamıştı. Konferansçı derin ve bilimsel konuşuyordu:

— İnsan, karakterlerini annesinden ve babasından alır. Her insan, anne ve babasının özelliklerini taşır...

Karısına kızgınlığı tazelenivеren bizim ayyaş, daha fazla dayanamadı:

— Olamaz! diye bağırdı.

Konferansçı bir profesördü. Gözlüklerini çıkararak sordu:

— Neden?

— Benim kayınpederim dünyanın en az konuşan adamıdır. Kayınvalidem de dilsizdir. Ah, bir de evlâtlarını görseniz...

Demet ÖĞRETMENOĞLU
Hürriyet Cad. 37/2 BOLU

KUVVETLİ HAFIZA

Toplantıda konuşuluyordu. Adam:

— Benim hafızam öylesine kuvvetlidir ki bir kere aklıma giren bir daha çıkmaz, dedi.

Bunun üzerine karşı taraftan bir ses geldi:

— Dostum, yanılmadığına emin misin? Geçen hafta benden aldığın 250 lira borcu hâlâ ödemedin.

Adam pişkin pişkin cevap verdi:

— İyi ama o para benim aklıma değil, cebime girmişti.

Hülya ZEHNİ
1874 Sokak No: 19/1
Karşıyaka/İZMİR

ZAMANE ÇOCUĞU

Ablamlar dört yaşlarındaki oğulları ile ziyaretimize geldiler. Hâmile olduğum için kendi aramızda durumumla ilgili konuşuyorduk. Eşim de ablamın çocuğunu kucağına alarak onunla şakalaşıyordu. Eşim bir ara yeğenime şöyle dedi:

«— Bak, yengen çok su içmiş, çok da yemek yemiş ve böylece karnı çok şişmiş.»

O da:

«— Dayı dayı, sen beni aldatamazsın, yengemin karnında su yok, yemek yok, orada ninni var ninni!» demesin mi...

Zehra YALÇIN
Sağlık Müdürlüğü MUĞLA

KAZIK

Topoğrafya dersimizde arazide kullanılan kazıklardan bahsediyordu ders hocamız:

— Arkadaşlar, dedi. Arazide okuma yaptığımız noktaları kazıklarla tesbit ederiz. Bu kazıklar ahşap olabilir, madenî olabilir veya beton olabilir.

Sonra bu kazıkların çeşidinden ve daha çok nerelerde kullanıldığından da bahsetti ve şunu ilâve etti:

— Arkadaşlar, kazık mevzuunda anlamadığınız bir husus var mı?

Arkadaşım Şeref Ezber:

— Hocam, bana kalırsa kazık bahsini pek kısa anlattınız, dedi.

Ders hocamız, «Neden?» diye sorunca, arkadaş başladı saymaya:

— 1. manav kazığı, 2. bakkal kazığı, 3. kasap kazığı, 4. tuhafiyeci ve manifaturacı kazığı, 5. İlâç kazığı, 6. pastahane, postahane, hastahane kazığı!...

Derken dışarı çıkma zili çaldı. Sınıf boşalmak üzere iken şöyle kapıdan bir dönüp baktım, arkadaş hâlâ kazıkları saymaya devam ediyordu.

İbrahim ŞEN
P.K. 320 ADANA

Yazısız

— 6 —

— Get Esan, get, o burnunu yere sürttüklerim duvarın dibinde oturuyorlar, onlara söyle, Halo dayı, goccaman daşı dereye yuvarladı de...

İhsan, şaşkın:

— Onca çalışman o daşı dereye yuvarlamak içün müydü? diye sordu...

— Yoo yoo, gendimi sınadım, gendimi sınadım.. Halo daha ölmemiş.

İhsan, başını sallayarak oardan uzaklaştı...

Kendi kendine:

«İnsan gocayınca baya bunuyor» dedi.

Sonra, güneşleyenlerin yanına gelince:

«Habarınız var mı, dedi, Halo dayı...»

Ötekiler gülmeye başladılar.

«Durun bire sözümü bitiriyim. Esgi değirmanın orayı geçiyodum, bi bakdım bizim Halo dayının gafası, ha bire, ener çıkar. Ulan ne yapar bu gafa diye yanına bi vardım ki, ne göriyim, Halo dayı gocaman bi daşın dibini gazıyo. Dedim zaar, bes belli ki, bu daşı evinin bi yanına goyacak, dedim Halo dayı, yardım ediyim, bana ters ters bakdı, get işine, dedi. Gazdı gazdı daşın dibini, sona verdi belini guru ağaca, daşı yerinden oynatmıya çalışdı...»

Dingil Zako:

«Dellendi bu herif» dedi.

«Sona, yekindi yekindi, daşı yerinden oynattı amma daş daş ha, her babayiğidin harcı deel. Dutdu sona daşı, oynada oynada dereye yuvarladı.»

«Sona?» dediler ötekiler.

«Sonası heç, size selâm söyledi, get onlara söyle, Halo daha ölmemiş dedi.»

Gülüştüler...

Bedo:

«Gençlik taslıyor» dedi.

Dik Yussuf:

«Mezerinin daşını hazırlıyor» dedi.

Son sözü Dingil Zako söyledi:

«Daşı yerinden oynatmağınan, goca Isdanbıl'ı da yerinden oynadırım demek isdiyor zaar, ula Isdanbıl'ın sineğini yerinden oynadaman be sen, sineğini...»

* * *

Mescitli'de her haber tez duyulur. Herkes yarın ne olacak, daha bugünden bilir. Kim bulgur kaynatacak, kim erişte açacak, kim pestil yapacak... Hattâ kim karısını dövecek... Sanki, sallanan ağaçların dalları, sokaklarda gezen uyuz köpekler, Ahraz Neco'nun bir bacağı kırık ördeği, Mal Muzo'nun, mal saydığı süt vermeyen ineği, hepsi, bunların hepsi, yarın ne olacağını yayarlar etrafa. Bir rüzgâr eser, kulaktan kulağa esner geçer, ama yarın Mâlik Bibi'nin, harman savuracağını söyler. Bir at kişnemesi, bir keçi melemesi, Penbe ninenin şıra kaynatacağını müjdeler... Analar, bacılar, çağalar, yorganın içinden hiç çıkmayan kocakarılar, hepsinin haberi olur, her şeyden... Öyledir Mescitli, kimse kimseye bir şey demez, kimse kimseye bir şey söylemez amma, bilirler, köyde bugün ne var, yarın ne olacak...

İşte Halo dayı'nın İstanbul'a gideceği gün de öyle...

«Bu zabah, bu zabah» diye yayıldı köyün içine, tavuğun gıdağıyla, ineğin böğürtüsüyle, keçinin melemesiyle...

«Gediyormuş Halo dayı. Geceden hazırlamış Halo dayı, çıkını, deyneği ve azığı. Gün doğarkene gediyormuş. Öküz alıp gelecekmiş, na Isdanbıl yakalarından...»

«O ne gurban, deli mi olmuş bu adam? Golay mı bu yaşdan kelli Isdanbıl'da öküz parası gazanmak, golay mı bu yaşda sağ gedip, diri gelmek?»

«Bes olmuş zaar deli bilinmez! Herkeslerin bi deliliği dutarmış günün birinde Cenabı Allahın emriyle, kiminin yirmi yaşında, kiminin kırk yaşında, kiminin de böyle altmışüç yaşında.»

«Abooov, altmışüçünde mi Halo dayımız?»

«Ne diyonuz, belki daha fazla, geç çıkmışdır nufusu, sen ona bakma, o bir ehdiyar gurusu.»

Toplanmıştı millet düğün yeri gibi Halo dayının evinin önüne gün doğmadan. Sanki, biraz sonra bu evden, başı boncuklu, omuzu puşulu bir gelin çıkacak, ata binecekti. Köyde kim varsa oraya gelmişti. Kediler, köpekler, keçiler, hattâ hattâ Ahraz Neco'nun bir ayağı kırık ördeği bile oradaydı. Belli ki, o da kapı komşusu Halo dayıyı uğurlamaya gelmişti.

Ama insanlar, ama insanlar, belki görünüşte onlar da Halo dayıya, bir:

«Uğurlar ola!» demeye gelmişlerdi amma, daha çoğu, bir ihtıyarın, İstanbul yolundaki garip halini seyretmeye gelmişlerdi. Tüm gözler Halo dayının kapısındaydı. Öyle şartlanmışlardı ki, belki Halo dayı şu anda İstanbul'a gitmekten vazgeçiverseydi, köylü içeriye hücum edecek, zorla Halo dayının eline, çıkınını verdikleri gibi:

«Yörü hele, yörü Isdanbıl'a» diyeceklerdi.

Netekim, Yarık Fido'nun anası Meymo nene, elindeki deynekle tak tak tak tam üç kez vurdu Halo dayının kapısına:

«Geliiin geliiin, getmiyo mu daha Halo?» diye sordu.

İçerden bir cevap gelmeyince:

«Hadi anam hadi, acele etsin birez, herkesin işi vaaar, gücü vaaar» dedi.

Biraz sonra Halo dayı, sırtında, bilmem kaç yıllık kaputu, yün çorapları yanlarından taşan kara yemenisi ve elindeki dut dalından yapılmış deyneğiyle dışarıya çıktı. Ardından da karısı Şahnaz bacı.. Halo dayı, bir iki adım yürüdü, sonra, karısının elindeki gurbet yorganını aldı, attı omuzuna, sonra alacalı bir çıkın... İdiris yoktu ortada... Çıt çıkmıyordu topluluktan. Herkes içinden, yalnız bir tek şey mırıldanıyordu:

«Dünyanın en eynat ehdiyarı bu Halo dayı.»

Halo dayı, gür sakallarının ve bıyığının üstündeki iri burnunu elinin tersiyle sildikten sonra, şöyle bir gözünü kaldırdı baktı Mescitli'lere. Sanki, bir şey diyecekmiş gibi oldu, ama sonradan vazgeçti. Boynunu sağ tarafa eğip, elindeki deyneğini pat pat yere vurarak, kalabalığı yardı ve iki tarafı keseklerle dolu yola çıktı. Bakmadı bir daha arkasına. Kalabalığın en önüne Şahnaz bacı geçti. Seğirtti bir süre tam kırkiki yıldır bir yastığa baş koyduğu kocasının ardından... Sonra birden, sanki ayakları bir şeye takılmış gibi yere düşüverdi. Dizinin üstünde, sanki sancıdan kıvranıyormuş gibi, kıvrandı durdu, uğuna uğuna, ağlaya ağlaya... Bir ara elini uzattı gel der gibi kocasına, sonra o el de yavaş yavaş indi... Tuttular, götürdüler Şahnaz bacı'yı, kapısının yanına bıraktılar. Kavuşacaklarına hiç inanmadıkları halde:

— Allah gavuşdura! dediler...

Dağıldı insanlar, sanki yerine getirilmiş bir idam cezasını seyredip dağılan insanlar gibi. Ama bu idamda, cellât Halo dayıydı, asılan Şahnaz bacı.

İdiris yukardaydı... Babasının her zaman baktığı el kadar camdan bakıyordu yola... Babası gittikçe ufalıyordu. Biraz önce, açık seçik gördüğü, gurbet yorganının kırmızısı, şimdi gök gibi kurşunî bir renk almıştı. Küçülüyordu. Babası küçüldükçe, İdiris'in yüreğindeki dert büyüyordu... Öyle ki, babası bir nokta büyüklüğünde kalınca, İdiris'in yüreğindeki dert, Kirman yarığının kayası kadar olmuştu... Avuçlarını sıkmış, kollarını germiş, içinde büyümekte derdin, sanki son nefeslerini verir gibiydi. Artık, o üçgenin en ince ucunda babası gözükmez olmuştu... İşte o zaman, içindeki büyüyen şey, boynundan boğazından taşarak, düğüm düğüm, burgu burgu her yanını kapladı. Boğuluyordu sanki... Uluyan bir köpek gibi, iki kez:

— Bubaa, bubaa! diye bağırdı...

Ona sadece, burnunu ufuktan çıkaran güneş cevap verdi, sırıtır gibi: «Buban getdi» dedi.

— Bubaa, bubaaa!...

«Adam olup da salmıyaydın bubanı.»

— Bubaa, bubaaa!...

«Bundan sonra nasıl bakacaksın elâlemin yüzüne? Asama gadar lâfı duyacan ondan bundan sona gedecen Mihrican'ın goynunda yüreni soğudacan. Ayıp sana ayıp. Daş gibi bedeninle sen burda otur bekmez lapası gibi, o ha bugün ha yarın gara torpağa girecek olan ehdiyarı sal Isdanbıl'lara.»

Birden kalktı... Dışarıya çıktı... Anası iki büklüm uzanmıştı eyvana.

— Ana, dedi, anaa!...

— Oğul! dedi anası, oğul!...

— Ana ben de gediyom!...

— Gediyon mu?

Bilinmez, ihtiyar kadının gözlerinde hemen mutlu bir pırıltı belirdi... Bir genç kız çevikliğiyle doğruldu kalktı:

— Gediyon mu?

— Gediyom... Ver yorganımı...

Anasıyla beraber girdi içeriye. Bir yorgan kaptı oradan, sarılı, garalı... Darı'nın ipini söktü alelacele... Sardı sarmaladı yorganı... Vurdu beline... Sonra, bir çıkın aldı anasının elinden, içinde kara ekmek... Öptü anasının elini, yüzünü:

— Allahaısmarladık ana! dedi...

Uçtu...

Bir ses duydu ardından:

— Gop oğul, gop yetiş ardından!.. Sahap ol bubana, goma onu yabanda yalnız!

İdiris'in çıktığını hiç kimse görmedi... Yalnız Ahraz Neco'dan başka. Ahraz Neco, koşarak Şahnaz bacının yanına geldi:

— Aha haa, aha haa, haa ahaa, dedi, eliyle bir koşmakta olan İdiris'i gösterdi, bir de çok çok uzakları...

Şahnaz bacı, başını salladı ona sadece... Oğlunun gidişini seyretti bu kez, doğan güneşe karşı. Hiç sanki, dünyada hiçbir şey olmuyormuş gibi, tatlı, sevimli ve nazlı doğuyordu güneş... İnadına, dünden de parlaktı bugün, öteki günden de. Bilinmez, belki o da, hem İdiris'e, hem Halo dayı'ya:

«Yolları aydınlık olsun» demek istiyordu...

İdiris, Kirman yarığına vardığında, babası Köten burnunu dönmüştü. Bir koşu daha, yetişebilirdi va babasına, yorulmuştu. Oracıkta, bir iğde ağacının dibine oturdu... Soluyordu. Güneş olmasına rağmen, sonbaharın ayazı vardı. Hele bu Kirman yarığı, eser dururdu her dakika.. Yel, bir tarafından girer, sanki yarığın içinde durmaya sıkılıyormuş gibi, hemen öbür taraftan çıkmaya can atardı. Onun için buradaki ağaçların hepsi, boyunlarını güneye doğru bükmüşlerdi.

Karşıdaki boynu bükük iğde ağacına baktı... Sonra, Mihrican geldi aklına. Ağacın boynuyla, Mihrican'ın boynu arasında bir ilinti kurdu:

«Kimbilir, dedi, belki de habarı almısdır. Goşmusdur fisne ağacının dibine, gavısı ağacının dibine, döküyordur süğüm süğüm.»

Ağlamaya basladı. Kızdı bir ara babasına. Kalkıp, geri köye doğru gitmeyi düşündü. Sonra, babasının bir nokta gibi gözüktüğü geldi aklına, vazgeçti, kalktı ayağa, yorganını sırtladı, ama bu kez kosmadan, iri adımlarla babasına yetismeye çalıştı. Köten burnunu döndü, oradaki bir kayanın üzerine çıktı, yoktu babası, sanki ucmustu, sanki koşa koşa geçip gitmisti... Tekrar koşmaya basladı. Deli düzünü geçti, Gayabekir yoluna çıktı... Tamam, babası kendinden bir kilometre kadar ötedeydi. Belki bağırsa duyurabilirdi ama, iyice yaklasmak istiyordu. Kosmaya basladı tekrar. Şöyle, yüz metre kalınca:

— Bubaaa! diye bağırdı.

Halo dayı şaşkın, döndü birdenbire arkasına. İnanamadı gözlerine. Oğlu geliyordu karşıdan... Hayır, öyle bir haber için, baska bir şey için gelmiyordu, besbelli sırtında yabanlık yorganı o da İstanbul'a geliyordu.

— Oğul, dedi, sen neden gelin?

— Barabar, buba, dedi... Barabar gidek...

Durdu Halo dayı, nedense sevinmedi:

— Yok, dedi, yok oğul, dön sen geri köye... Bu iş eynada bindi. Sindi derler oğlu çalışdı gazandı öküz parasını...

— Barabar buba, barabar, dedi tekrar İdiris...

— Oğul dön geri!...

— Dönmem buba... Senle barabar... Bubamsın, atamsın, biribirimize yoldaş oluruk, gazanırık öküz parasını dönerik köye...

İhtiyar, deyneğini saplar gibi vurdu yere:

— Olmaaaz İdiris, dedi. Öküz parasını ben gazanacam, tek başıma, bes ben kazanacam. Bi gurus gatmıyacam seninkinden, kör bi gurus... Halo olduğumu gösderecem onlara... İtleeer, ulan hepinizin burnunu sürüdüm be yerde, hepinizin .. bükebildiniz mi elimi heç, bükebildiniz mi? Dön oğul dön, su garnı gurtluların ağzına sap saman verme, gevelemesinler... (Devamı var)

— Kış sporlarının en sevdiğim tarafı, kayaktan sonrasıdır!..

Hâtıra!

Genç romancı, bir Kulüpte arkadaşlarına anlatıyordu:

— Bir gazete benden hâtıralarımı istedi, onları yazmaya başladım!...

Dinleyenlerden biri atıldı:

— Benden 500 frank borç aldığın güne geldin mi?...

Suçüstü

Duval, söylediği tarihten önce seyahatten evine dönmüştü. Antrede bir erkek şapkası gördü. İçine şüphe girdi:

— Bu şapka benim değil! diye mırıldandı.

O sırada yatak odasından kahkahalar ve öpücük sesleri aksetti. Artık şüphesi kesinleşen Duval:

— Bununla mı karşılaşacaktım! diye bağırarak hışımla yatak odasına doğru yürüdü.

Odaya girer girmez, karyolasından kalkan iri yarı, dev gibi bir atletle karşılaşınca:

— Döneceğimi bildiren telgrafımı almadın mı karıcığım?!. diye kekeledi.

Yatakta...

Mario, yeni nişanlanan arkadaşı Nino'nun ziyaretine gitmişti. Nino, o sırada yanında bulunan güzel nişanlısını takdim etti. Konuşma esnasında:

— Düşün Mario, dedi, nişanlımla ilk defa yatakta tanışmıştık!...

Mario, arkadaşının yüzüne mânalı mânalı bakınca, genç kız açıkladı:

— Evet, onun ameliyat olduğu hastanede hemşire idim...

Örnek adam!

Bir adam, gazeteye verdiği ilânda şunları bildiriyordu: «Gerçekten örnek denecek bir erkeğim. İçki, sigara içmem. Ne sinemaya ne de tiyatroya giderim. Bilhassa karımdan başka kadına bakmam ve ona sadıkım. Her gece saat sekizde yatar ve şafakla işime başlarım. Her pazar dinî âyinde bulunurum. Ama tatil biter bitmez, bütün bunlar değişecektir.»

Yazısız

Rejim

Genç bir kadın, arkadaşına dert yanıyor, her gün biraz daha zayıfladığını söyleyerek kocasından şikâyet ediyordu.

Arkadaşı akıl verdi:

— Şu halde ondan ayrıl!...

Genç kadın:

— Muhakkak ayrılacağım, dedi, fakat dur hele kilom kırksekize düşsün de!...

Beleşçilik yok!

Geceyi, yabancısı olduğu şehrin bir otelinde geçiren İskoçyalı, çıkarken şemsiyesini unuttuğunu farketti. Hemen otele dönüp, kaldığı odayı buldu. Boş değildi. Yeni evli bir çifte kiralanmıştı oda. Kulağını dayadı kapıya. İçerden birtakım mırıltılar geliyordu:

— Bunlar kimin?
— Benim sevgilim.
— Ya bunlar?...
— Benim sevgilim.
— Bu?...
— O da benim sevgilim.
— Bu?...
— Benim sevgilim.

Daha fazla dayanamayan İskoçyalı, kapıyı omuzladığı gibi odaya daldı:

— Her şeyin sizin olduğunu anladık ama, sıra şemsiyeye gelince iş değişir. Şemsiye benim!

Nasıl düşünmez?

— Dalmış ne düşünüyorsun öyle? diye soran yaşıtı kıza, küçük oğlan cevap verdi:

— Doksan yıl sonra yüz yaşında olacağımızı!...

Matem

Uşağına seslendi:

— Gaston! Mösyönün öldüğünü biliyorsunuz değil mi?

— Evet madam.

— Öyleyse yeşil zeytini alın, siyah zeytin koyun kahvaltı masasına!

Mükellef bir akşam yemeği

Genç adam, lüks bir lokantada güzel bir sarışınla mükellef bir akşam yemeği yedikten sonra lokanta sahibinin yanına gitti:

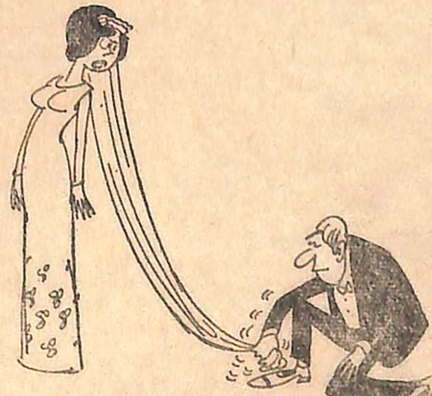
— Sinyor, dedi, cüzdanımı evde unutmuşum. Fakat isterseniz borcuma karşılık karımı bu gece size bırakabilirim...

Lokanta sahibi, hâlâ masada oturan sarışına baktı, gerçekten güzel ve çekici bir kadındı. Yapılan teklifi kabul etti. Genç adam lokantadan çıkınca, patron, güzel sarışının yanına gitti:

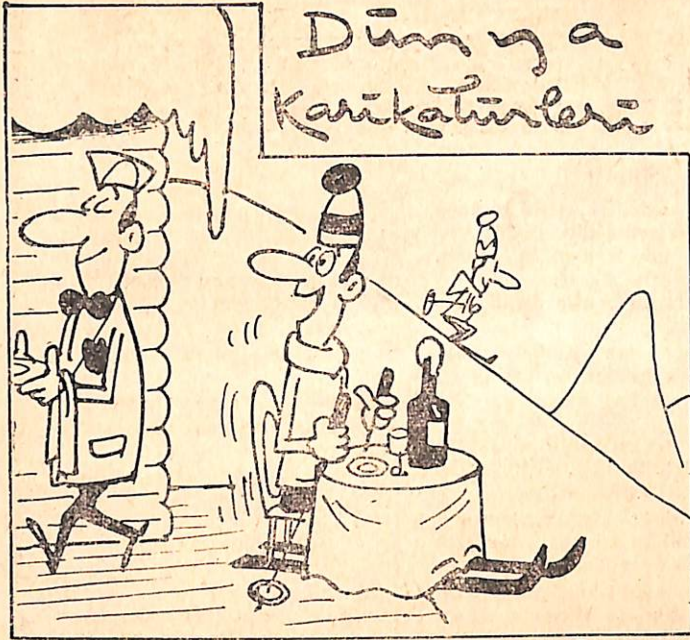
— Kocanız çok centilmen adam doğrusu, dedi...

Genç kadın sözünü kesti:

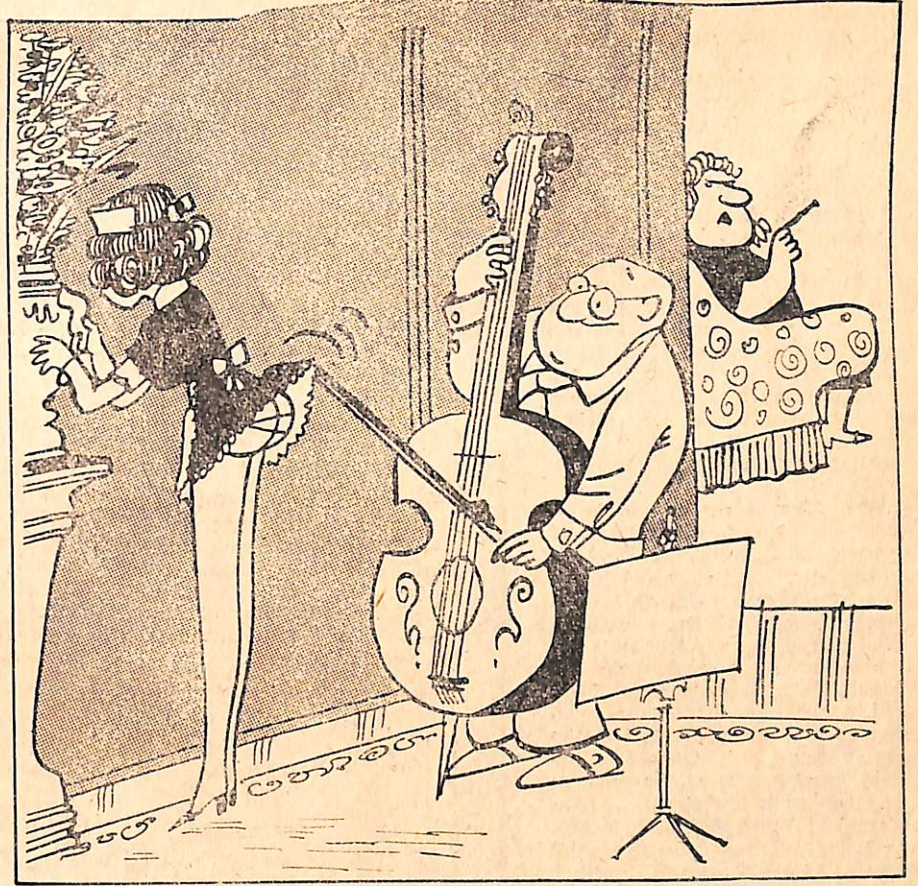
— O benim kocam değil ki... Yolda tanışmıştık. Bana: «Bir enayi hesabına mükellef bir akşam yemeği yemek ister misin?» dedi, ben de kabul edip onunla birlikte buraya geldim!...

Yazısız

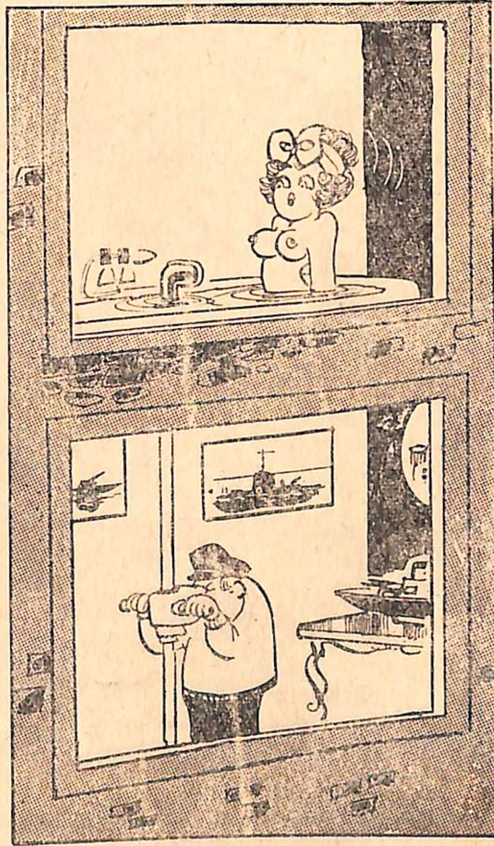
-YA, DEMEK BORCUNU ÖDEMEDEN GİDEN MÜŞTERİ HİÇ GÖRMEDİNİZ ÖYLE Mİ?

-FALSO YAPIYORSUN POOOL!..

YAZISIZ

YAZISIZ

-YAZISIZ AMA AŞKSIZ DEĞİL!..

milyonların sevgilisi...

İş Bankasında
tasarruf hesabı
bulunanların sayısı
1971 sonunda
3 Milyon kişiyi geçti.
Bu emsalsiz teveccüh,
büyük bir sevgi
ve itimadın sonucudur.
Ona lâyık olmıya
çalışıyoruz.

TÜRKİYE
İŞ BANKASI
sizin bankanız...

(Yeni Ajans : 348 — 15)

Akbaba-Loto 6

1	2	3	4	5
6	7	8	9	10
11	12	13	14	15
16	17	18	19	20

İSİM ....

ADRES ....

Yepyeni Loto oynayın 1000'lerce lira kazanın

Sevgili okurlarımız,

Derginiz AKBABA yepyeni bir AKBABA LOTO yarışmasına başlamış bulunuyor. Bu YEPYENİ AKBABA LOTO yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 1000'lerce lira kazanabileceksiniz.

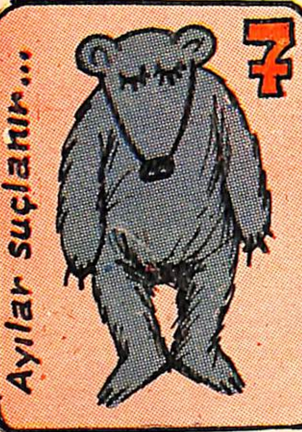
Aşağıda 1'den 20'ye kadar numaralanmış karikatürler görüyorsunuz. (1'den 20'ye kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de bulunmaktadır.)

Karikatürlere bakarak hoşunuza giden istediğiniz 6 sayıyı seçiniz. Seçtiğiniz bu 6 sayıyı, AKBABA LOTO kuponunda karelerin içinde bulunan sayıların üstüne bir X (çarpı) işareti koyarak gösteriniz.

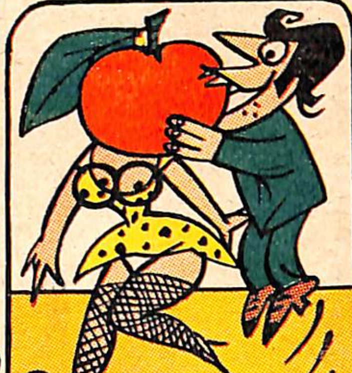
İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz, bir zarfa koyarak Akbaba adresine yollayınız.

Hepinize bol şanslar, başarılar dileriz.

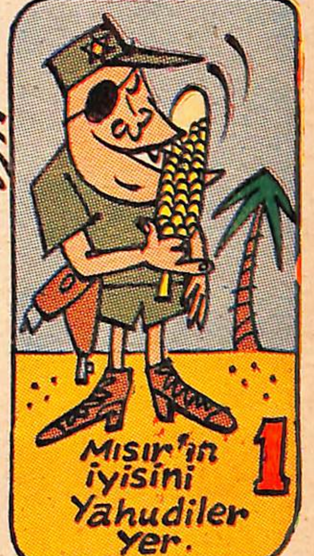
Armudun iyisini ayılar yermiş... Peki ama, ya diğerlerini kimler yer... Hiç merak ettiniz mi?.. Etmedinizse, gelin hep beraber merak edelim!.. ZEKİ

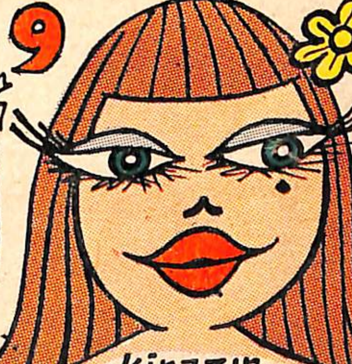

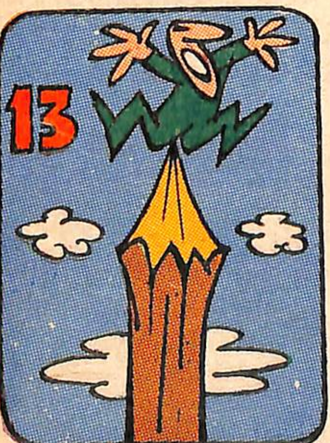

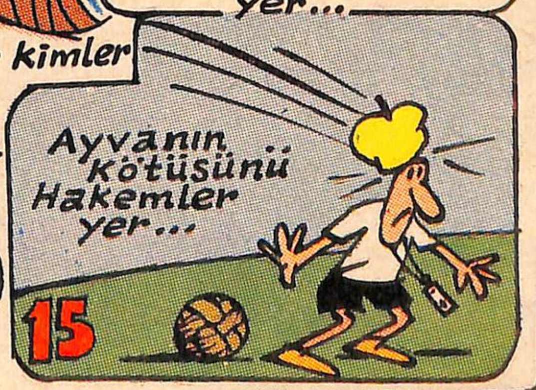

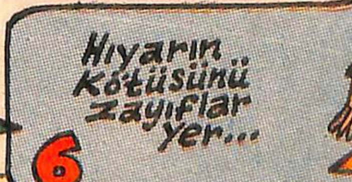

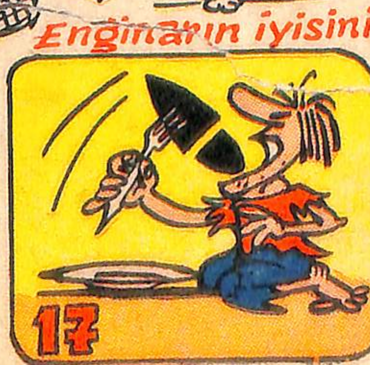

12

Enginarın iyisini pazarlık edenler yer...

Tekmeyi her zaman garibanlar yer!..

Geriye kaldı dört numara... Bu numaralara şans tanıyanlar da inşallah Akbaba-Loto da binlerce lira kazanır afiyetle yer !..

10 18 14 20